

Argesul

Director: Mihai GOLESCU

● apare în
22 noiembrie 2024● anul CXLVIII ● Nr. 12 (9172) ● 5 lei
● marți, 22 octombrie 2024

START la „PREMIILE de EXCELENȚĂ“!

Citiți în pagina 20

PROPUNERILE PRIMITE

14-21 octombrie

După primele nominalizări, s-a produs efectiv o „explozie” în ediția electronică a „Argesului”, care a reluat concursul „Premiile de Excelență”. Începând de marți, 15 octombrie, și până aseară, la închiderea ediției tipărite, voturile au sosit cu duimul, ceea ce ne dovedește numerosul potențial de candidați la Excelențe, iar pe de altă parte, apetitul cititorilor de a-i evidenția pe argeșenii pe care-i cred valoroși.

PERFORMERUL ZILEI

- * marți, 15 octombrie - Dan Tudor
- * miercuri, 16 octombrie - Gabriel Niță
- * joi, 17 octombrie - Mariana-Tatiana Preduț
- * vineri, 18 octombrie - Dragoș Predescu
- * sâmbătă, 19 octombrie - Marian Clipici
- * duminică, 20 octombrie - Emanuel Soare
- * luni, 21 octombrie - Simona Bucura-Oprescu

POLITICĂ

- Ionuț Moșteanu, deputat USR - 38
- Adrian Miulescu, deputat Forța Dreptei - 30
- Emanuel Soare, președinte Forța Dreptei, filiala Argeș - 24
- Ovidiu Puiu, senator PSD - 20
- Mihai Coteș, președinte PNL Pitești - 15

(continuare în pagina 20)

PREȘEDINTELE A SOSIT CU.. POȘTA

Mihai GOLESCU

Ne uităm în jur după un președinte de țară, căci iată a venit vremea alegerilor. Care președinte să fie așa și așa: adică vrednic, înainte de toate, devotat țării, în temă cu mai tot ce înseamnă social, economic, cultural, democratic, european. Mă rog, să nu fie nici lasă-mă să te las, precum cel de până acum, dar nici prea autoritar ca traficantul de flotă, să nu fie nevoit să se pregătească profesional la locul de muncă, vorba lui Cristian Diaconescu. Sau vorba domnului Dulcan - vezi art. despre „Democrație” din cuprinsul pg.7 - de ce sunt acceptați, în posturi cheie pentru soarta țării, oameni pe criterii politice, pe relații personale sau pe simpla impresie a unor alegători amatori? Ar trebui să avem criterii obiective care să evalueze capacitatea intelectuală, normalitatea psihică și un minimum

de filosofie economică, de sociologie, de psihologie generală. Nu neapărat culoarea politică, sloganurile ideologice și doctrinare ar trebui să decidă utilitatea cuiva, ci calculul socio-economic al eficacității acestuia. Pe scurt, rațiunea pragmatică, nu doctrinară ar trebui să fie principiul dominant.

Stăm și ne întrebăm, căscând gura la vorbitorii de profesie, cine merită, cine este cel mai eficient, cel mai bun? Ciolacu, Ciucă, Geoană, Diaconescu, Lasconi, Georgescu...? Adică unuia căruia, după Crăciun, odată ales, să nu-i înghețe sângele în vene fiindcă guvernul nu va avea încotro și trebuie să... înghețe salariile și pensiile, să strângă cureaua la sânge. Nu doar acum, dar mai ales după alegeri, țara va arăta de parcă ar fi scoasă la mezin, stoarsă de mai tot ce a fost bun în ea. Am trăit și continuăm să trăim pe datorie care

a crescut peste măsură (51%), inundațiile au golit de tot rezervele țării, câte au fost și ele, agricultura este și ea cu pe recolta sponci, inflația continuă să dea în clocot ș.a.m.d.

De unde luăm un președinte de profesie, bine pregătit mai dinainte, nu la locul de muncă, să ne echilibreze economic, financiar și social țara? Țară care, în anul ce vine, ar trebui să inițieze și o reformă teritorial - administrativă, pentru a mai eficientiza cât de cât administrația bugetivă. Chiar, de unde-l luăm? Vedeți vreunul? Că eu, tot căutându-l, m-am trezit cu el că... a sosit prin poșta: Ion I. Brătianu. Pentru mulți dintre noi este un cvasinecunoscut. Deși a mai candidat la președinție. Sau măcar a încercat... Ca om, blând și de treabă, îl știu mai demult, Dar, nu a fost la fel de blând, când s-a ocupat de treburile publice. Ca deputat, a fost vehement de critic

în discursurile sale. Când vorbea în parlament, parlamentarii lăsa totul baltă, chiar și bufetul, și dădeau fuga să-l aculțe. Avea vorba acidă, era percutant, chiar virulent polemic, iar ca jurnalist și scriitor, talentant. Cu studii tehnice în comunicații și televiziune, absolvent al Institutului de Științe Economice și Comerciale din Paris, s-a înșurubat realist în programele de viitor ale țării, dar ce folos că în juru-i erau doar fanfaroni.

Sigur, studiile sale făcute afară ne-ar fi fost utile, dar ce folos! Nu l-a băgat mai nimeni în seamă, cum se întâmplă și acum cu un alt candidat la președinție, Călin Georgescu, școlit în clubul de la Roma, unde oficial a avut o funcție ca român. Este probabil cel mai bine informat, la zi, asupra evoluției economice și politice privind fenomenul globalizării.

(continuare în pagina 3)

PSD Argeș a depus, la Biroul Electoral Județean, listele de candidați pentru alegerile parlamentare din 1 decembrie. Alături de cei 18 candidați (12 pentru Camera Deputaților și șase pentru Senat) sunt numeroși primari și viceprimari, consilieri județeni și locali, membri social-democrați din întreg județul.

Ion Mînzîna

Ion Mînzîna, președintele PSD Argeș, ocupă, simbolic, a șasea poziție pe lista candidaților pentru Senat. Aflată la al treilea mandat de parlamentar, **Simona Bucura-Oprescu**, ministrul Muncii și Solidarității Sociale, deschide lista candidaților pentru Camera Deputaților. Iar prof. univ. dr. **Ovidiu Puiu**, rector al Universității „Constantin Brâncoveanu” Pitești, este primul pe lista candidaților pentru Senat.

Candidații PSD Argeș la alegerile parlamentare

Camera Deputaților

1. Simona Bucura-Oprescu
2. Remus-Gabriel Mihalcea
3. Cătălin-Viorel Mîndroc
4. Ioana Făcăleată
5. Nicolae Pavelescu
6. Valentin-Viorel Enache

7. Anca-Anne-Marie Stoiculescu
8. Eleodor-Olavi Nițescu
9. Valentin-Ion Deaconescu
10. Adrian-Dumitru Bughiu
11. Iustin-Valentin Olteanu
12. Georgel Mădulărea.

Senat

1. Ovidiu Puiu
2. Cristina-Mariana Stocheci

3. Ionel Didea
4. Elena-Cristina Popa
5. Marius-Cristian Puiu
6. Ion Mînzîna.

Ion Mînzîna: „Avem o echipă competitivă, o echipă care, de fiecare dată, a câștigat. Și de data asta, se va mobiliza și va fi echipa câștigătoare. Tot timpul am vrut să fim aproape de cetățeni și asta vom face în continuare. Ei sunt cei care ne dau energia necesară să muncim pentru județ și pentru România.”

Simona Bucura-Oprescu: „Ne dorim o Românie reindustrializată și în care să finalizăm autostrăzile, inclusiv autostrada Pitești-Sibiu. Ne dorim o țară în care să protejăm drepturile celor din diaspora și să le oferim românilor o șansă în plus să se întoarcă acasă. Ne dorim o țară sigură, în care tinerii să fie feriți de tentația drogurilor și nu numai”.

Ovidiu Puiu

Ovidiu Puiu: „Eu am convingerea că noi, ca națiune, avem nevoie de unitate mai mult ca oricând, iar această unitate vine în principal din valorile cultivate de PSD: tradiție, familie, prosperitate în societate și, mai presus de orice, credința în bunul Dumnezeu. Mergem împreună la victorie!”

Simona Bucura-Oprescu

La mulți ani!

Astăzi vor fi sărbătoriți - la ceas aniversar - **Iulia Maria Marinescu**, director la Oficiul Registrului Comerțului Argeș, **Marilena Barață**, președinta Trustului de presă „Curierul zilei”, și **Emil Enescu**, om de afaceri. Mâine, vor primi felicitările convenite **Tatiana**

Predueț, managerul Spitalului de Psihiatrie „Sf. Maria” Vedea, și **Florin Păcioianu**, om de afaceri. La 24 octombrie, vor ciocni un pahar de șampanie fosta mare tenismenă **Ruxandra Dragomir** și dr. **Moise Ciopleiași**, medic ORL.

La mulți ani, alături de cei dragi!

„Argeșul”

Calendar, 22 octombrie

Azi este Ziua Națională a Statului Vatican. De asemenea, tot azi este Ziua mondială a misionarilor.

* 1797: Francezul Andre-Jacques Garnerin a făcut primul salt cu parașuta, sărind dintr-un balon de la o înălțime de circa 1.000 de metri. Doi ani mai târziu, soția lui a devenit prima femeie din lume care a sărit cu parașuta.

* 1811: S-a născut pianistul și compozitorul ungar de factură romantică, Franz Liszt (d. 31 iulie 1886).

* 1846: S-a născut Dimitrie Brândză, medic, naturalist și botanist român, membru al Academiei Române și fondator al Grădinii Botanice din București (d. 1895).

* 1911: La București, a apărut revista „Flacăra”, sub direcția lui C. Banu, care milita pentru realizarea

unității național-statale a românilor.

* 1927: Savantul de origine istro-romană Nikola Tesla a expus șase noi invenții, printre care un motor electric monofazat de concepție proprie.

* 1964: Filozoful francez Jean-Paul Sartre a primit Premiul Nobel pentru Literatură, dar l-a refuzat, declarând că nu dorește să fie „transformat” de acest premiu.

* 1974: A fost inaugurat Centrul Național de Fizică București.

* 1976: A intrat în funcțiune prima platformă românească de foraj marin.

* 1992: S-a inaugurat Centrul Cultural Român de la New York.

* 1993: România a devenit membru cu drepturi depline în mișcarea francofonă.

* 2016: La București, a avut loc „Marșul Unirii: LUPTĂ pentru Basarabia”.

Invitați de soi, la Topul Firmelor din Argeș

Topul Firmelor din Argeș, organizat de Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Argeș, a ajuns la a XXIX-a ediție. Ediția din acest an va avea loc la 24 octombrie. Printre invitații evenimentului se numără: **E.S. Nicolas Warnery**, ambasadorul Franței în România, **Simona Bucura-Oprescu**, ministrul Muncii și Solidarității Sociale, **Mihai Bordeanu**, directorul general la

„Automobile Dacia”, **Cristian Nevzoreanu**, director Afaceri Interne la „Dacia-Renault”, **Mihai Daraban**, președintele C.C.I. România, **Ovidiu Silaghi**, secretar general al CCIR, **Ștefan Deaconu**, președintele Curții de Arbitraj Internațional de pe lângă CCI a României, **Radu Dinescu**, secretar general al Uniunii Naționale a Transportatorilor Rutieri din România, reprezentanți ai comunității de afaceri din județ, ai administrației locale și ai mediului academic.

ARGEȘUL

Publicație de atitudine politică, social-culturală

Director: **Mihai GOLESCU**

Redactor-șef - print: **Val NICOLAU**, tel. 0733 942 813

online: **George OLTEANU**, tel. 0746085073

Social: **Olga ANDRONACHI**, tel. 0747286586

Cultură: **Magda GRIGORE**, tel. 0728156520

Învățământ: **Gheorghe SOARE**

Publicitate - marketing - print - online: **Adrian GOLESCU**, tel. 0737035999

Secretariat: **Andreea TEȘU**, tel. 0724590091

Contabilitate: **ECF AUDIT SYSTEM SRL**, Contabil șef:

Maria CRĂCIUNEANU

Cenzor: **Tatiana CIOFĂRLĂ**

Difuzare: **Viorel CRĂCIUNEANU**, tel. 0729841301

Redacția și administrația: Pitești, Bd-ul Republicii nr. 88, tel. 0248217704

Correspondenți peste hotare:

Franța: **Vasile MĂRUȚĂ**

Colaboratori permanenți:

ÎPS CALINIC, Florin CHIVOCI, Prof. univ. dr. neurochirurg membru de onoare al Academiei Române Alexandru Vlad CIUREA, Augustin DOȚAN, Mihai EPURE, preot Lucian GRIGORE, Liviu MARTIN, acad. Gh. PĂUN, Denisa POPESCU, Octavian Mihail SACHELARIE, Adrian SIMEANU, Constantin VOINESCU, Crina ZĂRNESCU

Consiliul editor:

Mihai GOLESCU președinte, **Marin MANOLACHE, Val. NICOLAU**

Costurile reîntregirii

Gheorghe PĂUN

Am mai scris despre acest subiect și altădată (nu în publicația de față), dar subiectul este mereu binevenit, cu atât mai mult acum, în contextul „pandemiei” de alegeri din emisfera nordică, al războiului din Ucraina, al așteptatei aderări a Republicii Moldova la Uniunea Europeană. După ratatul „moment 1990”, trecem prin al doilea moment favorabil reîntregirii – n-o spun (numai) eu, se aude și la noi, și la Chișinău, cu timiditate însă în ambele locuri.

O mărturisire, pentru a nu lăsa loc speculațiilor: sunt unionist convins, „nenegociabil”, dar în genul țaranului român (tradițional), combinat pe cât se poate cu... Pamfil Șeicaru, care declara (text reluat și în revista *Curtea de la Argeș*) că nu are niciun dubiu că Basarabia va reveni cândva la Țara Mamă, românii sunt peste tot români, *nu se poate altfel*, Dumnezeu nu poate îngădui altfel. Și mai explicit: nu strig, nu grăbesc istoria, știu că ne vom reuni cândva, până atunci e important să ne îngrijim de *unirea în cuget și simțiri*, care trebuie să preceadă și să succeadă unirea administrativ-politică – și mai trebuie și să spunem. E important acest lucru și pentru cei care *ne numără*, și pentru cei care s-au lipit atât de intim de... podeaua piramidei lui Maslow a nevoilor, că nu mai pot vedea dincolo de cerințele supraviețuirii individuale imediate. E de înțeles acest lucru (discuție lungă), dar nu de acceptat la scară istorică.

O remarcă generală, de tip moral: acum câțiva ani, la vremea Centenarului Marii Uniri, am avut prilejul să revedem cu toții, măcar la televizor, sutele de monumente ale eroilor din satele din Muntenia și Moldova, osuarele de la Mărășești, Mateiaș și din alte locuri, crucile din cimitire, cu poze de tineri și cu nume de tineri, „dispăruți pe front”, la Primul Război, la Al Doilea Război... Există vreo familie din România care nu are pe nimeni „dispărut pe front”?

Nu insist, devin patetic (ca și când ar fi ceva rău în asta...), aici vreau să fiu foarte rațional, cum sugerează titlul, aproape contabil. Căci auzim des această întrebare: Cât ne costă unirea cu Basarabia? Germania Federală a avut de unde, noi de unde scoatem banii?

În primul rând, întrebarea este meschină – revenind la ideea din paragraful dinainte, întreb, retoric: „Care este prețul sângelui?” Mă îndoiesc că vreun „realist” al reunificării acceptă o asemenea întrebare. De aceea, caut un răspuns tehnic, precis, autorizat, și, din fericire, există unul. A apărut în 2014, la Editura RAO, volumul *Șapte teme fundamentale pentru România 2014*, coordonat de Dan Dungaci, Vasile Iuga, Marius Stoian, cu un cuvânt-înainte de George Cristian Maior. Tema a doua, „Moldova ante portas. Reunificare prin integrare sau integrare prin reunificare?” (coordonatori Dan Dungaci și Sergiu Celac) se încheie cu secțiunea „Costurile reunificării calculate după modelele german și coreean – investiție în creșterea economică a statului unificat”, scrisă de Petrișor Peiu. Am enumerat toate numele relevante pentru a se vedea că sunt cu toții profesioniști, știu ce spun.

Ar merita reluat pe îndelete studiul lui Petrișor Peiu, ar merita chiar republicat, îi fac aici un foarte scurt rezumat. Modelul german, verificat deja în realitate, și modelul coreean, scenariu de lucru deocamdată, ambele puse în formule, tabele, grafice, ne arată că, da, reunificarea cere niște costuri (aproximativ patru miliarde de dolari anual), dar care nu numai că sunt suportabile (pe de o parte, acestea nu sunt foarte mari, pe de alta, vor apărea investitori, o piață mai mare este mai atrăgătoare, ca să nu mai amintim de corupția și evaziunea fiscală existentă, care ar putea suplini o bună parte din costuri), dar și mai relevante sunt următoarele două aspecte: (1) o țară reunită ar avea o creștere economică mult mai rapidă decât fiecare dintre

componente în parte (separate, România și R. Moldova și-ar dubla PIB-ul în 24 de ani, împreună și-l dublează în 14 ani – în condiții de evoluție normală a lumii, pag. 176 în carte), iar creșterea PIB-ului micșorează proporțional și costurile reunificării (la început, ar trebui redirecționate către reunificare aproximativ 36% din investiții, după 14 ani, costurile ar fi de numai 15% din fondurile de investiții ale României reîntregite – pag. 177), dar (2) cu cât reunificarea se amână, cu atât costurile pot deveni mai mari.

Închei, reluând ultimele două concluzii ale studiului: „Beneficiile reîntregirii sunt net mai mari decât costurile: în cazul României și Republicii Moldova, evoluția în următorii 25 de ani se comprimă în doar 15 (un plus de eficiență de 40%).” „Există un plus de PIB, respectiv de PIB/locuitor datorat creșterii dimensiunii pieței și creșterii importanței geostrategice a țării.”

Mai clar de atâta nu se poate – și, o spune un inginer cu pricepere în cele economice, plecând de la modele verificate.

Din 1990 au trecut mult mai mulți ani decât cei 25 invocați mai devreme... Unde ar fi fost România acum, dacă ar fi fost să fie?...

PREȘEDINTELE A SOSIT CU.. POȘTA

(urmăre din pagina 1)

Probabil că i-ar putea ține cu brio piept doar Cristian Diaconescu ori Mircea Geoană, dar obiceiul confruntării publice la scenă deschisă a fost evitat, ba chiar pus sub obroc.

Cum, de fapt, și seniorul Ion Brătianu a fost ținut sub obroc pe vremea comunismului, pentru că era viț de Brătieni. E adevărat, a mâncat și el „salam cu soia”, dar a fost un oprimator al poporului, un exploatare. Ales în Parlament, și-a dat prea mult drumul la gură și la condei, și-a permis să-i facă „lichele și jagardele, impostori, hoți și jigodii” pe cei corupți, iar pe cei instalați la conducerea țării: „japițe postdecembriste”, pentru că au dus „la ruina fizică a cetățeanului”.

Bine, bine, dar ce-i cu gluma asta, adică ditamai omul, în carne și oase, a sosit cu... poșta? Păi, ce să fie altceva decât o glumă, un mod de a vorbi gazetărește despre o carte de lux, apărută sub genericul „seniorii literaturii noastre” și consacrată ultimului urmaș al Brătienilor. O carte tipărită boierește, pe hârtie velină, cu literă înflorită și cu portretu-i fătos pe prima pagină. De fapt, un dialog între scriitorul Florentin Popescu și Ion I. Brătianu. Ei între ei, seniori ai literaturii noastre, alături de Radu Teodoru, Dan Berindei, Ion Dodu Bălan, Adrian Păunescu, Ileana Vulpescu, George Corbu ș.a. Scriu, mai toți, că au condei. Scriu chiar și epigrame. Cu asupra de măsură.

Dar, dacă tot este vorba despre o carte și implicit despre un om, atunci să-mi fie și mie

permis să abuzez nițel de qui pro quo-ul instalat aici, pentru a-l face un pic mai cunoscut pe ultimul Brătian în viață, născut în anul de grație 1939. Un posibil candidat la președinție, cu rezonanță nu doar în istoria de ieri, ci și-n viața complicată de azi. Este fondator al unei fundații culturale cu același nume din Capitală. Da, fără îndoială, este un Brătian autentic, deși a fost contestat în fel și chip. De ce? Altădată, pentru că era din neam de boieri, dacă nu el, străbunii săi „supseseră sângele poporului”, iar azi, pentru că este o „progenitură toxică” și că vrea din nou la putere. Are tupeu, ce mai! Altminteri, fiind vorba de un „recurs la memorie”, numai el știe prin câte a trecut și câte umilințe a îndurat. Deși carte a învățat, fiind de regulă primul în clasă, el era trecut provizoriu cu creionul în catalog, să nu se prindă Securitatea. Și nu s-a prins, a reușit să ia diplomă după diplomă și să smulgă astfel pașaportul pentru Franța. Unde, exilat fiind, s-a purtat ca un român demn, ferindu-se să-și bârfească țara ori să cerșească favoruri de expatriat. Este nepotul autentic al generalului C. I. Brătianu; afară n-a beneficiat de avantajele exilatului politic din vremea războiului rece, iar în țară s-a întors cu inima deschisă, crezând că venit vremea să strălucească soarele și pe cerul României.

E bine, n-a fost așa. Plin de entuziasm s-a avântat în politică, a inițiat și un partid - U.L.B., a scos un ziar liberal, a devenit deputat, a luat la bani mărunți situația țării după revoluție, s-a avântat în proiecte și programe de refacere a economiei, de

bună credință a dat mâna cu „revoluționarii”. Fiind stofă de pamfletar, a inițiat o adevărată literatură de gen, cucerește importanți oameni de litere și de bine, dar nu poate spune că a rezonat cu ei, că a izbândit în tot ce și-a dorit. Sigur, uitându-se în urmă, din perspectiva descendentului brătienist, a moștenit „un palat”, pe str. Visarion, unde se dau serate, se tipărește și lansează cărți, se vernisează expoziții. A făcut, așa cum și-a dorit, și politică, dar - culmea! - s-a ales și cu numele maculat de „Cartof”. C-așa-i românul, miștocar.

A tipărit mai bine de zece cărți, laudate de confrății întru litere, iar acum, cu detașare, ne mărturisește că și-a făcut bagajele și că este gata să lase-n urmă și această lume. Cu și fără statui, cu poezie și fără poezie scrisă de el, cu pamflete și fără pamflete. Doar că încă nu obosește să se întrebe, așa bonom cum a fost toată viața și cum l-au apreciat mai toți din preajmă: „cum de a fost posibil să fie cel mai hulit dintre pământeni?”. Fără să facă vreun rău cuiva, fără să fi supărat pe cineva.

Nu mă abțin să nu-l întreb dacă nu i-ar surâde să candideze la președinție, că tot suntem în căutarea unui președinte? Că doar a fost un „virtuoz” al politicii. Cel puțin așa l-au văzut cei mai mulți. Nu, nici vorbă! Doamne ferește! S-a săturat de modul românesc de a face politică. O fanfaronadă! Cât mai are zile, preferă să rămână om de societate, „cetățean cu gânduri curate”, la București și la Paris. Și-apoi, peste Styx, în drumul spre eternitate!

Violența domestică, în „cătușă” electronice

Violența domestică, despre care am mai relatat și cu alte ocazii, este o realitate cotidiană și se manifestă sub forma **violenței verbale** (limbaj jignitor, brutal, insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare), **psihologice** (impunerea voinței sau a controlului personal, provocarea de stări de tensiune și de suferință psihică în orice mod și prin orice mijloace etc), **fizice** (vătămarea corporală ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare ș.a.), **sexuală** (agresiune sexuală, impunere de acte degradante, hărțuire, intimidare, manipulare, brutalitate în vederea întreținerii unor relații sexuale forțate, viol conjugal etc), **economică** (interzicerea activității profesionale, privare de mijloace economice ș.a.), **socială** (impunerea izolării persoanei de familie, de comunitate și de prieteni, interzicerea frecventării instituției de învățământ sau a locului de muncă, a realizării profesionale ș.a.m.d.), **spirituală** (interzicere, limitare, ridiculizare, penalizare a aspirațiilor membrilor de familie, a accesului la valorile culturale, etnice, lingvistice ori religioase etc), **cibernetică** (hărțuire online, mesaje online instigatoare la ură pe bază de gen, urmărire/amenințări online, publicarea fără drept de informații și conținut grafic intim, accesul ilegal de interceptare a comunicațiilor și datelor private).

Încă un bătaș după gratii

Iată și un caz recent, petrecut în județ. În ziua de 30 septembrie, Poliția Curtea de Argeș a fost sesizată prin 112, de către o femeie din Sălătrucu, despre faptul că a fost agresată de concubin. Polițiștii din cadrul Secției Rurale Tigveni au stabilit că bărbatul în cauză, de 36 de ani, le-a agresat fizic atât pe concubină, cât și pe fiica de zece ani. Conform procedurii specifice cazurilor de violență domestică, oamenii legii au emis un ordin de protecție provizoriu față de bărbat și au deschis dosar penal pentru comiterea infracțiunii de violență în familie aflat sub supravegherea unui procuror. Având în vedere că, pe parcursul intervenției, polițiștii au fost amenințați de împrișinat cu un cuțit, a fost sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeș și cu privire la săvârșirea infracțiunii de ultraj. După administrarea probatoriului, agresorul a fost reținut pentru 24 de ore pe bază de ordonanță, iar în ziua de 1 octombrie, judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța din municipiul Basarabilor a dispus arestarea preventivă pentru 30 de zile și bătașul a fost încarcerat.

Reguli și proceduri

Legea română prevede că victimele violenței în familie pot obține ordine de protecție împotriva abuzatorilor, că pot solicita despăgubiri și că pot cere ajutorul instituțiilor de stat specializate în protecția victimelor.

Prevenirea și combaterea violențelor de orice fel reprezintă un domeniu prioritar de acțiune pentru Poliția Română, ce presupune concentrarea eforturilor instituționale, identificarea și implementarea a noi mecanisme de lucru, astfel încât victima violenței să fie protejată, iar agresorul sau agresorii să fie trași la răspundere penală.

Revenim asupra acestui subiect întrucât, alături de alte 17 județe ale țării, **începând cu 1 octombrie, în Argeș a devenit funcțional Sistemul Informatic de Monitorizare Electronică pentru cazurile de violență domestică**. Potrivit poliției argeșene, au fost

amenajate și dotate cu logistica necesară spațiile destinate desfășurării activităților de monitorizare electronică. Utilizarea sistemelor electronice permite o creștere a gradului de asigurare a măsurilor de protecție a drepturilor persoanelor protejate. „Ele nu reprezintă o măsură de constrângere, ci o metodă de monitorizare/supraveghere, care permite urmărirea modului de respectare a măsurilor dispuse în cadrul unor proceduri judiciare. Utilizarea acestor sisteme permite adoptarea unor măsuri pentru prevenirea și contracararea unui eventual contact fizic între victima violenței domestice și agresor sau, pe viitor, respectarea obligațiilor impuse de executarea măsurii arestului la domiciliu, controlului judiciar, controlului judiciar sub cauțiune...”, precizează reprezentanții poliției județene.

Monitorizarea se va realiza automat, sistematic și exclusiv pe teritoriul României asupra unor dispozitive electronice, pe baza identificatorului acestora și în raport de anumite reguli. Identitatea persoanei supravegheate și a persoanei/persoanelor protejate, care poartă dispozitivele - cunoscute mai ales ca „brățări electronice” - va fi cunoscută doar de organul de supraveghere care creează semnalarea. Pentru monitorizarea electronică sunt stabilite roluri clare, reguli și proceduri de monitorizare, alertare și intervenție, prin partajarea informațiilor, astfel încât, în cadrul monitorizării, să nu fie cunoscute datele purtătorilor dispozitivelor de supraveghere, ci doar identificatoarele (ID-urile) acestor dispozitive. După introducerea în sistem a semnalării, organul de supraveghere, precum și organul judiciar care a impus obligația de a purta un dispozitiv electronic de supraveghere - care poate fi poliția, parchetul sau instanța de judecată - va avea acces, în anumite condiții stabilite de lege, la datele de localizare ale celui care poartă dispozitivul electronic, în scopul verificării respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate.

Câte sisteme sunt în Argeș?

În funcție de situație, obligativitatea purtării „brățării electronice” poate dura de la câteva zile până la câteva luni, până la încetarea măsurii dispuse. Trebuie menționat că, pe lângă „brățară”, sistemul de monitorizare include și două telefoane, unul pentru

persoana monitorizată și altul pentru victimă. De reținut că acumulatorul (bateria) cu care este prevăzut dispozitivul asigură funcționarea pe o perioadă de câțiva ani. Extrem de sensibilă la șocuri, „brățara electronică” declanșează imediat alarma la dispecerat, în caz că cel care o poartă încearcă să scape de ea. În această situație, dispecerul trimite cel mai apropiat echipaj de poliție aflat pe teren către locul unde este cel monitorizat. Pe timpul deplasării, polițiștii vor încerca să ia legătura cu cel în cauză pe telefonul mobil primit odată cu „brățara electronică”, iar un alt echipaj va contacta, tot telefonic, persoana protejată, pentru ca aceasta să-și ia măsuri de siguranță.

La acest moment, **poliția argeșeană dispune de 150 sisteme de monitorizare**, câteva dintre ele fiind deja aplicate autorilor unor acte de agresiune familială.

În primele opt luni ale acestui an, polițiștii argeșeni au intervenit la **2.596 de cazuri** de violență domestică, ceea ce reprezintă o **scădere cu 10,93 %** față de situația din aceeași perioadă a anului trecut, cea mai mare parte fiind sesizări prin 112. În aceeași perioadă, au fost înregistrate **581 de infracțiuni de violență în familie**, reprezentând o **scădere cu 12,36%** față de perioada similară din 2023. Prin parcurgerea procedurii legale de evaluare a situației de risc, **au fost emise 177 de ordine de protecție provizorii**, cu 11 mai puține față de primele opt luni ale anului precedent. De asemenea, în perioada de referință a anului în curs **au fost emise de către instanțele de judecată 291 de ordine de protecție, reprezentând o creștere cu 19,24%**. „Un număr mai mare de infracțiuni, din sfera celor de violență domestică, arată amploarea fenomenului și necesitatea de a interveni cu toate mijloacele legale pentru diminuarea lui. În același timp, indică faptul că victimele violenței domestice au din ce în ce mai mare încredere să sesizeze Poliția Română. Polițiștii emit ordine de protecție provizorii, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, când constată că există un risc iminent ca viața, integritatea fizică ori libertatea unei persoane să fie puse în pericol printr-un act de violență domestică, în scopul diminuării acestuia”, precizează conducerea Poliției Argeș.

Val. NICOLAU

Să ne cunoaștem orașul

Clădire istorică, identitate pe jumătate pierdută

Situată pe strada Sf. Vineri nr. 22, Casa Dogaru din Pitești este unul dintre numeroasele imobile a căror identitate pare să se piardă odată cu trecerea anilor. Deși este încadrat ca , având importanță culturală și arhitecturală, imobilul a fost parțial renovat pentru a face loc unor afaceri. Ceea ce, aparent, e un lucru bun. La momentul actual, există un puternic contrast între etajul 1, unde putem remarca arhitectura originală, și parterul care a fost „mutilat” cu termopane albe, reclame cât ferestrele și o zugrăveală care accentuează iluzia de clădire „2 în 1”. Sau două case puse una peste alta. Potrivit unor surse, există eforturi de restaurare și de conservare a Casei Dogaru, pentru a păstra autenticitatea sa arhitecturală. Ne întrebăm, totuși, cum va arăta dacă și la etaj se vor executa lucrări de „restaurare” precum cele de la parter?!... Altfel, este de apreciat faptul că, spre deosebire de alte imobile, activitatea comercială nu a fost sistată, iar lucrările, deși nu mi se par inspirate estetic, țin acest imobil pe linia de plutire. Aici trebuie să precizăm

că, în centrul vechi al Piteștiului, sunt zeci de clădiri reprezentative de arhitectură urbană din secolele trecute, iar multe dintre ele au ajuns aproape ruine. Toate acestea ar trebui protejate, fiindcă au o contribuție importantă la identitatea și patrimoniul municipiului. Marile orașe din Europa au devenit cunoscute și apreciate tocmai datorită faptului că, în zonele istorice, și-au păstrat arhitectura originală. (G.O.)

ROMÂNIA EDUCATĂ. STEP BY STEP (9)

Omul-dosar

Prin anii '70, publicam un studiu despre modernitatea lui Caragiale, în revista *Argeș* (nr. 1/1977 și nr. 2/1978, *Universul reificant*, I-II), marele scriitor anticipând, îndeosebi în schițe, aspecte ale dezindividualizării și ale anonimizării personajului, promovate mai târziu de estetica și ideile consemnate de Alain Robbe-Grillet în studiul *Pentru un nou roman* (1963). Scriitorul și eseistul francez, deopotrivă și regizor de film, pune sub lupa criticii personajul de roman de tip tradițional, balzacian, intrat în disoluție în societatea modernă, care poartă în germene, ea însăși, semnele și manifestările unei întregi literaturi a absurdului. Caragiale anticipa, în mod paradoxal, în schițele sale, tipologia omului „fără însușiri” (Robert Musil), pierderea identității individului, manifestată în preocupări identice, repetabile și ușor de recunoscut chiar în sfera denotației. Așa cum mai târziu eroul kafkian va avea ca nume doar o inițială, K., prin simplificare paronimică, surprindeam și la scriitorul român litera nominală: L(ache), M(ache), N(ache), P(ache), T(ache), S(ache), chiar Stas(ache). Ca etapă intermediară, în *Triumful talentului*, dubletul nominal este perfect simetric, N(iță) Gh(ițescu) și Gh(iță) N(ițescu), sugerându-se astfel repetatele confuzii de identitate, chiar și aceea finală, a concursului de caligrafie, care dezindividualizează total personajele.

Numărul matricol

Procedee similare pentru denotație au fost întrebuite ulterior și de Friedrich Dürrenmatt în *Vizita bătrâni doamne*, pentru T(oby), R(oby), K(oby), L(oby), personaje care vorbesc simultan, cu replici și reacții identice (o teroare a obiectelor, cu reducerea omului la o valoare de schimb se resimte chiar aici). Exemplele se pot înmulți și din cele aduse transparenț ușor ideea „numărului matricol” al lui Alain Robbe-Grillet, aplicată la o societate în care omul își pierde identitatea. Fără nume și fără înfățișare, încă din 1878 personajul lui Caragiale, în *Leonică Ciupicescu*, era simplificat în trepte, gradat, până la așezarea lui în orizontul amorf al obiectelor lumii: „nu era mare, nici mic, nici înalt, nici bondoc, nici gros..., nici bun, nici rău, nici moale, nici iute, nici deștept, nici prost”. Nu știu dacă, în subsidiar, aceste non-trăsături anticipau profilul „omului nou” pe care îl promova asiduu ideologia epocii trecute, dar se pare că un secretar județean cu propagandă, I. D., cu rol și de cenzor literar, ar fi intuit ceva, fiindcă la un moment dat a scris pe colțul unui manuscris de-al meu „Iar Soare?...”

Procesul reificării personajului poate ajunge și în stadiul ultim propus de Urmuz: „Algazy este un bătrân simpatic, știrb, zâmbitor și cu barba rasă și mătăsoasă, frumos așezat pe un grătar înșurupat sub bărbie și împrejmuț cu sârmă ghimpată...”

Excesul de informații

În aceste condiții, omul/personajul, depersonalizat, devine, în viziunea lui Alain Robbe-Grillet și de fapt în lumea modernă, „un banal număr matricol”. În planul real, al evidenței populației și în genere al clasificării obiectelor lumii, „numărul matricol”, sub forma „codului numeric personal” (CNP), este folosit, prin excelență, în epoca digitalizării, devenind operant pentru stocarea informațiilor realmente utile în orice domeniu de activitate umană, îndeosebi economică și financiară. Acesta se bazează pe date de identificare certe, indubitabile, care nu pot fi puse la îndoială, falsificarea lor căzând sub incidența legii. Există însă, în învățământ, tendința, tot mai vizibilă, a unui exces de informații, greu controlabile ca validitate. ce poate fi cerut și condiționat de la orice nivel decizional, în primul rând de la organele centrale, apoi de la inspectoratele școlare și conducerile unităților de învățământ, de la consilii de administrație, cercuri pedagogice, comisii metodice, sesiuni de comunicări etc., în care orice atitudine de voluntarism poate transforma o idee sau o propunere într-o măsură excesiv birocratică.

La ordinea zilei este, în noul an școlar, portofoliul educațional, care se constituie fiecărui elev (OME nr. 6479/2024), începându-se deocamdată cu grupa mijlocie și clasa pregătitoare. Fără îndoială, unitățile de

învățământ trebuie să aibă (și au) o bază de date privitoare la situația elevilor în anii școlari. Încă de la legile lui Spiru Haret, se găsesc în arhive sinteze și caracterizări pertinente ale pregătirii și competențelor elevilor, operante tocmai datorită conciziei datelor și consemnărilor de natură psihopedagogică. Evoluția mijloacelor digitale de stocare a datelor pare a tenta însă pe mulți presupuși inovatori în ale educației să complice acest proces de monitorizare psihopedagogică a elevilor, amplificând enorm, sub aspect scriptic, cantitatea de observații detaliate asupra multitudinii de activități didactice firești, reglementate de altfel prin dispoziții anterioare, în aplicarea cărora profesorul nu pierde din vedere activitatea de bază la clasă, prevalând acum activitatea de scribd, de „funcționar inferior având atribuții de contabil și de copist” (DEX), de persoană care doar redactează și copiază acte.

FELICITĂRI!

Cele mai calde felicitări colegilor de la CN „Zinca Goleșcu” din Pitești – la care, în final de carieră, am predat între anii 2002 și 2015 – pentru deosebita realizare de a fi decorați, de către Președintele României, cu Ordinul „Meritul pentru învățământ” în grad de Ofițer, pentru rezultate remarcabile, obținute cu elevii, de-a lungul deceniilor, la examene de evaluare și de bacalaureat și la prestigioase olimpiade și concursuri naționale și internaționale.

Sincere felicitări, de asemenea, colectivelor didactice de la Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” din Municipiul Pitești și de la Școala Gimnazială „Nae A. Ghica” din Comuna Rucăr, decorate cu Ordinul „Meritul pentru învățământ” în grad de Cavaler.

Gh. S.

Profesor Gheorghe SOARE,

Decorat, „pentru abnegația și devotamentul puse în slujba învățământului românesc, pentru contribuția deosebită la dezvoltarea și promovarea cercetării științifice din țara noastră”, cu Ordinul „Meritul pentru învățământ” în grad de Ofițer de către Președintele României, conferit prin Decretul nr. 1097 din 10 XII 2004.

Metodologia în cauză detaliază, redundant, art. 98 din noua *Lege a învățământului preuniversitar*, adăugând de fapt, cum se spune, la lege. Nu este prima dată când, în cele peste 200 de ordine ale Ministerului Educației care trebuie elaborate se adaugă la lege. În textul votat de Parlamentul României, la articolul 98, este menționată numai noțiunea de **portofoliu educațional**, cu parcursul și rezultatele învățării de la etapa preșcolară până la clasa a XII-a, dar în OME nr. 6479/2024 apare și o parte integrantă a acestuia, **portofoliul individual**, pe care nu și-l întocmește fiecare elev, cum firesc ar fi pentru „construcția imaginii despre sine” (art. 5, alin. 2, lit. a), ci este întocmit și

Gheorghe Soare

arhivat de „educator/ profesorul pentru educație timpurie/învățător/profesorul pentru învățământ primar/profesorul diriginte/colectivul de cadre didactice care predau la clasă”, o întreagă echipă, cu responsabilități care se repetă insistent, în economia redactării, nu mai puțin de șapte ori.

Noua „tablă de materii”

Cele două tipuri de portofolii acumulează, pentru fiecare disciplină didactică, „**produse sau rezultate ale activităților produse sau rezultate ale activităților desfășurate pe parcursul unui an școlar**, în contexte formale, nonformale și informale de învățare, cum ar fi: desene, fotografii, colaje, proiecte, lucrări practice/creative etc.”, plus planul individualizat de învățare al elevului, recomandări de recuperare a pierderilor în pregătire, rapoarte descriptive de evaluare de la finalul învățământului preșcolar, al clasei pregătitoare și al clasei I, rezultatele evaluărilor de la nivelul claselor a II-a, a IV-a, a VI-a, ale evaluării naționale de la finalul clasei a VIII-a și ale examenului de bacalaureat; certificări care prezintă rezultate, alte înscrisuri obținute în urma evaluării competențelor dobândite în diferite contexte formale, nonformale și informale etc. etc.

Portofoliul se realizează în format fizic și este depus în spații speciale de arhivare, iar sub formă digitală se înregistrează pe platforma școlii. În acest scop, „profesorul diriginte solicită conducerea unității de învățământ asigurarea biroticilor necesare pentru fiecare preșcolar/elev (**biblioraft, separatoare, etichete, folii de protecție, într-un număr cel puțin egal cu numărul preșcolarelor/elevilor de la fiecare grupă/clasă**) și îl personalizează împreună cu fiecare preșcolar/elev și/sau părinte/reprezentant legal, în primele 90 de zile de la debutul anului școlar.” În format digital, portofoliul se urcă „pe platforme de stocare bazate pe cloud până la momentul operaționalizării platformei digitale integrate ca parte a Sistemului integrat de management al școlariității, administrat de Ministerul Educației.”

Criză teribilă, monșer!

Este, și aceasta, o aglomerare de obiecte, care frizează absurdul, în mentalitatea că profesorii tot nu au ce face, prin care de fapt cadrele didactice se scufundă într-o uriașă mare birocratică, deturnați aproape cu totul de la activitatea reală, concretă de la clasă, ca în *Moșii (Tablă de materii)*, de I.L. Caragiale: „Turtă dulce - panorame - tricoururi [...] saltele - perne - flori - scaune - paturi - mese - betea - oglinzi - cercei - inele - ibrice - [...] mătâni - paițe - rogojini - parfumuri [...] praf - noroi - murdărie - lume, lume, lume - vreme frumoasă - dever slab... - Criză teribilă, monșer!”. Uriașă criză de idei pertinente.

„Numărul matricol” se transformă astfel, încă de la grădiniță, în „omul-dosar”, despre care vorbea, încă de acum câțiva ani, Horia Corcheș, inspector școlar de limba și literatura română de la ISJ Cluj (*Oamenii-dosar, Dilema veche*, nr. 758/2018), cu referire și la alte dosare, folosite de multă vreme pentru obținerea gradațiilor de merit și în mișcarea de personal, și acestea ridicând multe suspiciuni de autenticitate a înscrisurilor și de evaluare corectă și riguroasă.

Gheorghe SOARE

DOMNEȘTIUL - O FĂRĂMĂ DE EXISTENȚĂ UMANĂ

Când scriu aceste rânduri, nu mai am nevoie să caut metafore pentru a fi expresiv. Mi le inspiră, cu asupra de măsură, poetul George Baciu. Dascăl la bază și, mai apoi, jurnalist, istoric, editor de cărți, un filosof, ce mai! Un „genius loci”, cum ar spune părinții noștri latini. Care filosof, cu studii, recent, a dat la iveală, în calitate de coordonator, și o monografie amplă - 570 de pagini - despre comuna sa natală, Domnești. Localitatea, pentru el, citez din titlul monografiei, este un „sat cu inima plină de istorie” și totodată „o fărâmă de existență umană”. Am citat tot dintr-o carte a dânsului: „ISTORIA mai aproape de tine”.

Ce ar trebui să fac eu acum cu această „inimă”? Să-i pun un stetoscop - na, că m-am molipsit și eu de la maestru! - și s-o ascult cum a bătut altădată, dar și astăzi, așa cum face cu mine dr. Alex Voican, contrariat că inima mea a luat-o razna. Bate cum vrea ea, nu cum ar trebui...

A DAT BICE CAILOR

Eeee! La urma urmei, mai există cineva sau ceva azi care să nu sară de pe fix, să nu-și facă simțită personalitatea? Așa a făcut și Domneștiul. Din străbuni. Aflat la jumătatea distanței dintre două curți domnești, Curtea de la Argeș și Câmpulung, a dat bice cailor și a luat-o ușor înaintea celorlate așezări, ajungând astăzi să fie una mai cu vază, nu doar la nivel de județ, ci și de țară. Economic, dar mai ales cultural, spiritual și, dacă vreți, omenesc. Domn ești, dacă ești din Domnești! Spun asta, nu neapărat pentru ce se întâmplă doar acum aici, ci și pentru cum cu admirație era văzută așezarea, când eram eu cronicar la ziar, iar Domneștiul era „de fală, în țară”. Cu ilustrații săi dirijori, Alfons Popescu și Marian Mecu, reușea, an de an, să ia „toate premiurile de pe pământ” la concursurile artistice unde corurile n-aveau egal. Pe deasupra isteți, domnișanii au urcat pe scenă nu doar voci impresionante, ci și buciume, tulnice, fluierași care să facă să răsune țara și ... „hidrocentrala” (numele unei compoziții corale dedicate construcției de pe Argeș). Nu întâmplător, folcloristul Marcel Cellier felicita „curajul și reușita prof. Alfons Popescu de a îngemăna glasul omului cu cel al buciului și tulnicului, al fluierelor care scot sunete de o melodicitate încântătoare”.

Tot pe atunci, sub „bagheta” dr. Papahagi Teja, „cânta” bine și actul medical, iar pe melodiile specialiștilor, școlii la facultăți, unele înalte, se evidențiau pe portativ oameni nu doar din comună, ci și veniți de prin alte părți și statorniciți aici, dornici de o viață mai frumoasă. Oameni cu care astăzi, grație și monografistului, fiindcă i-a însemnat pe o filă de carte, se mândresc domnișanii.

BUNICUL I-A URAT „SA AJUNGĂ OM MARE!”

Da, așa cum scrie, asta este și cartea, acesta este și prof.dr. George Baciu - coordonatorul monografiei „Domnești - Argeș, sat cu inima plină de istorie (sinteze monografice) - o fărâmă de existență umană”. Un domnișan trăind cu și din metafore, care a văzut lumina zilei într-un sat cu nume și mere domnești (atestat documentar la

1523), cu oameni mândri de obârșia lor domnească. Las' că au avut și destule de pățimit pe petecul lor de moșie. Moșie cumpărată pe 30.000 de aspri de Neagoe Basarab și făcută danie Mănăstirii Curtea de la Argeș, la 3 oct. 1696.

De când mi-a pășit pragul redacției, venind de la Slatina, am fost fascinat de acest pui de om cu o ambiție cât cuprinde ființa sa însetată de carte, de istorie, de poezie, de filosofie, de viață. Căruia i-a plăcut, ca și medicului Dulcan, să-și ia numele după bunicul său drag, Baciu. Un nume parcă predestinat, fiindcă era „un munte de înțelepciune”, care i-a inoculat ideea de a învăța „să ajungă om mare”. Și cred că nu greșesc când scriu că a ajuns, mărturie fiind laborioasa și fecunda sa viață de ctitor de cultură, scriitor, dascăl, manager de idei culturale.

„OAMENI MARI”

Ați băgat sau nu de seamă că, de-a lungul timpului, din mai fiecare așezare răsare câte un nume - uneori chiar mai multe - care, în timp, ajunge reprezentativ în conștiința obștii? Un nume care, într-o etapă, exprimă coordonatele și esența spirituală a așezării, fie că-i vorba de un sat, o comună, un oraș, un județ, o țară. Poate că nu am întru totul dreptate, poate că-n etapa de față, nu doar laboriosul și sfielnicul George Baciu este efigia satului-oraș natal, dar ia încercați să asociați acest nume cu nume de „oameni mari” ai Domneștiului”, cum sunt Luca Paul, care i-a împrumutat numele bibliotecii, Petre Ionescu - Muscel, Elisei Avram, Iosif Ionescu - Muscel, Gh. Mencinicopschi, Gh. Toma, Ion Gagi, Gh. Achim, Ion Petrică, Moise

Mitulescu, Grigore Florin Tecău, Gheorghită Lascu, Mihai C. Nicolescu, Nicolae N. Ionescu, Ion N. Șușală. Nume care se prefiră cu faimă nu doar în monografie, ci și pe sub portalul arcului de triumf ridicat recent. Și mi-aș mai permite eu să adaug, cu repetiție: numele lui Papahagi Teja, Alfons Popescu, Marian Mecu, Ion Hiru, Gh. Nicuț, Vasile Răvescu, Ion Donoiu, Corneliu Hianu, Nicolae Mihalache, Nicolae Lixandru, ca să vedeți cum sună! Sună, cred, tot așa de bine, cum sună vorba poetului Adrian Păunescu, când vorbește despre Domnești ca despre „o Românie în mic”.

O VATRĂ DE ȚARĂ

Și, într-adevăr, asta este Domneștiul, la început și azi, o vatră de țară cu mai tot ce are reprezentativ, de la glia străbună, la icoana cu busuioc, din odaia de dincolo, până la cărarea ce duce spre ogor, biserică, cuptor, școală și cămin cultural, primărie, bibliotecă, lume tehnică și lume... largă. Întorc filă după filă - monumentală în construcția ei logică și calendaristică, supărătoare prin aglomerația textului, a fotografiilor și a titlurilor din pagini - și aproape că nu există un nume ori un fapt, o întâmplare care să nu-mi amintească de vestita așezare argeșeană. Fie că vrem sau nu, Domneștiul este o așezare semnificativă. De sub valuri de uitare, îmi va apărea mereu chipul profesorului Ion Hiru, coleg de facultate, grație căruia am făcut, la Domnești, cunoștință cu oameni de ispravă, care unul după altul au sporit faima localității, alături de temerarul de azi, George Baciu.

Locuitorii săi au fost răsplățiți, de-a lungul timpului, pentru performanțele lor economice, științifice, artistice, cu premii, ordine, medalii, diplome care împodobesc azi pereții casei de cultură, bibliotecii, primăriei, școlii. Școlii care și ea s-a remarcat, cu dascălii ei, încă de pe vremea lui Spiru Haret. Ministru de excelență care a ținut să inaugureze chiar el noul local, în anul de grație 1904. Tot cam pe atunci, duhovnicul Ion Sin Pavel își deplângea rolul ingrat de „apărător al unei clase nenorocite de țărani”, căci și la Domnești școala n-a defilat doar pe roze. Dar copiii au învățat carte unul după altul, iar dascălii i-au sporit rosturile și prestigiul, făcând din ea temeiul pe care s-au ridicat generații de „oameni chipeși, pricepuți, gospodari și înțeleghători”.

Nu-mi propun nici pe departe să rememorez aici mulțimea de nume care au dus faima comunei cu ai săi oameni „domnești”, dar vreau să închei aceste rânduri cu convingerea că pretenția lor de „domni” - o uriașă fărâmă de existență umană! - s-a acoperit mai mereu prin fapte. Chiar coordonatorul actualei monografii - subliniez, monumentale! - vine, la rândul-i, să probeze cu excepționala sa activitate, că zicerile, scrierile, remarcile, fotografiile au deplină acoperire în ceea ce numim îndeobște operă. Opera lor este demnă de nemurire.

Mihai GOLESCU

ACEST CIRC MEDIATIC NUMIT „DEMOCRAȚIE”...

Prof. univ. dr. Dumitru Constantin DULCAN

În virtutea legilor cosmice sau spirituale ale ființării noastre, orice gând, sentiment sau acțiune cu conținut negativ blochează fluxul de energie de care depinde viața noastră. Nicio particulă, nicio celulă din noi nu ar funcționa, dacă nu ar fi dublate de această energie. Toate resentimentele noastre, dintre care cele mai nocive sunt frica, depresia, ura, îndoiala și agresivitatea, blochează această energie generând întreaga patologie de care lumea este bântuită. Să ne fie clar, când doi adversari politici se murdăresc cu noroi, nu este numai treaba lor, ci și a noastră. Răul produs este al tuturor, pentru că nu putem fi excluși din universul în care trăim. Când pentru audiență, zi de zi suntem făcuți martori fără voie ai tuturor crimelor și accidentelor din lume, suntem amenințați cu catastrofe, cu efectele cele mai nefaste ale crizelor economice, chiar dacă ni se recomandă cinic să schimbăm canalul, după ce deja spectacolul ni s-a imprimat pe retină, din nou răul generat este al nostru, al tuturor, inclusiv al celor care îl propagă.

Dar de ce politică și nu știință? Doar pentru că le-a plăcut vechilor greci să stea la taifas în agora și să-și spună că au inventat democrația? Păi, nu cu această democrație au votat moartea lui Socrate? Votul majorității nu este expresia adevărului, ci a impresiei și interesului de moment al celor mai mulți. Adevărul i-l dă cunoașterea obiectivă și nu cea subiectivă. Pentru asta am nevoie de arbitri neutri, onești, bine informați. Dacă se respectă Adevărul, de ce întotdeauna este numai al învingătorilor? De ce este nevoie de reabilitare post-mortem când se schimbă un regim politic? Revoluția franceză din 1789 a fost pregătită de enciclopediști cu intenția de a se instaura o societate rațională, bazată pe știință și cultură. Ajungând însă pe mâna iacobinului Robespierre, s-a inventat ghilotina și a început domnia absurdului.

Richard Dawkins spunea că cel mai mare rău în istoria omului l-a făcut religia. Nu religia, ci politica. Sunt o mulțime de acuze care se aduc politiciii tradiționale, demagogice - manipulare, fraudă, agresivitate, circ, crearea de scenarii, răfuiala în stil de mahala cu adversarii creând repulsie oricărui om de bun simț. De ce în orice profesie este nevoie de pregătire, de competență, iar în politică intră oricine crede că are idei, în realitate nevând niciun fond? Complexitatea lumii actuale, tehnologia foarte avansată care determină mutații politice și economice rapide, cer nu doar inteligență, ci și competență pentru a ști să navighezi într-o astfel de lume.

Societatea actuală are la bază principiile liberalismului. Aud o mulțime de fervenți ridicând în slăvi politica liberală, cu succesul său zornăitor, dar nimeni nu se întreabă de ce această politică ne-a adus în cea mai acută dintre crizele economice posibile, de ce există flagrantă discrepanță între bogați și săraci, de ce societatea actuală este bântuită de conflicte sociale, de terorism, crime și războaie? Pentru că nu s-a respectat una din condițiile fundamentale formulate de John Locke, precursor al liberalismului modern, care spune că omul are dreptul la proprietate privată, dar numai în limitele trebuințelor sale și nu în exces. S-a acceptat egalitatea în fața legii, dar nu și egalitatea materială. Fără îndoială că egalitatea materială nu este nici corectă, nici posibilă, dar nici excesul însușirii de bunuri nu este corect. Orice exces într-o parte

înseamnă pauperizare în cealaltă parte.

Matthieu Ricard, în acord cu John Locke și Thomas Hobbes, ne spune că o societate cu adevărat democratică ar trebui să mențină un echilibru între dorința unora de a se îmbogăți în detrimentul celorlalți și consensul celorlalți, dincolo de care această tendință nu mai poate fi tolerată, devenind imorală. Karl R. Popper, I.G. Martins ș.a. fac un portret al politicianului actual, spunând că există o pletoară de politicieni, dar lipsesc oamenii de stat. Principala sa preocupare este aceea de a câștiga alegerile și de a-și rezolva propriile interese. Pentru un politician, întotdeauna adversarul este cel mai rău, iar el este cel mai bun și, ca urmare, le cer alegătorilor să-l voteze pe el.

O asemenea situație, spune Karl R. Popper, este imorală pentru că stârnește ura, nu clădește nimic, ci aduce ruină. Ca urmare a acestor comportamente păguboase ale politicianilor, Karl Popper spune că ar trebui desființat acest „oribil sistem al partidelor politice”. Ce sunt, în definitiv, partidele politice? Sunt asocieri ale mai multor persoane, în baza unei ideologii, când se întâmplă să existe, în scopul de a ajunge la putere. Întotdeauna este declamată satisfacerea intereselor celor care aleg și mai întotdeauna nu-și rezolvă decât propriile interese, uzând de posibilitățile pe care le conferă puterea. Proba cea mai evidentă a acestei afirmații este aceea că, în timp ce majoritatea politicianilor și a susținătorilor lor se îmbogățesc, marea masă a populației sărăcește. În sistemele pluripartinice, fiecare partid își proclamă propriul adevăr. Dar cum nu pot exista mai multe adevăruri, de partea cui este adevărul „adevărat”?

Știm teoria „democratică” a existenței mai multor „adevăruri”. Rezultatul lor îl vedem zilnic în „cordialitatea” cu care se tratează opoziția cu puterea. Cea mai tristă și dureroasă consecință este atunci când opoziția se opune unor măsuri care ar îmbunătăți soarta oamenilor, dar i-ar oferi și un avantaj electoral puterii, iar asta nu este în interesul opoziției. Este cea mai perversă și nefericită atitudine pentru progresul unei națiuni, când interesele de grup blochează interesele generale ale oamenilor.

Sunt probabil un mare naiv când spun că nu mi-am imaginat că rolul opoziției este acela de feed-back, de control al deciziilor puterii, de a aduce corecții, acolo unde sunt necesare, în scopul de a ajunge la o soluție optimă, utilă tuturor, și nu doar acela de a spune tot timpul, cu și fără justificare, veto.

Toate sursele de cunoaștere discutate aici pledează pentru binele tuturor, pentru armonie și respect reciproc. Am văzut că toate insinuările, cuvintele grele, pe care și le aruncă oamenii reciproc, ne fac rău tuturor, inclusiv lor înșile, prin efectele de ordin fizic și biochimic pe care le au.

Nu știu ce știință din lume și cu ce argumente ar putea să combată acest adevăr, venit de dincolo de noi: suntem aici pentru a ne ajuta, a ne înțelege, a ne ierta și a ne iubi, în esența noastră divină fiind cu toți frați. Oare nu ne este clar că tot acest „circ” mediatic numit „democrație” nu are nicio eficiență socială și că, în loc să ne ridice, mereu cădem?

Dean Radin ne spune că gândurile și acțiunile noastre nu sunt „private”, nu sunt numai ale noastre, ci din clipa în care le-am emis în eter, sunt preluate de

întregul Univers. Gândurile negative, în conexiune cu altele similare, se multiplică asemenea virusurilor și exercită o influență negativă asupra tuturor, inclusiv asupra celor ce le-au emis. De asemenea, gândurile care exprimă violența și ura pot fi cele care declanșează războaie, pot produce enorm de mult rău omenirii în totalitatea ei. Sub ochii noștri, fenomenul este prezent pe frontul ruso-ucrainean și cel arabo-israelian.

Ne aflăm la finalul tuturor experiențelor sociale, cu toate resursele de energie aproape epuizate. Omul actual nu poate da mai mult, fără o schimbare în gândire și comportament. Sigur, sunt în cosmos resurse de energie nelimitate, dar încă n-am aflat toate „secretele” eliberării lor și punerii în slujba omului. Pe de altă parte, este tot mai limpede că resorturile lumii nu mai pot fi gestionate de politicieni. Rezultatul „asiduității” lor se vede tot mai clar. Modelul hegelian al competiției contrariilor a fost practicat până la ultimele consecințe: scindarea societății într-o majoritate redusă la o sărăcie umilitoare de către cei care conduc lumea și o minoritate care dispune de o bogăție sfidătoare, cu mult dincolo de nevoile lor de consum. Dumnezeu n-a dat nimănui act de proprietate pe pământ. Cum or fi ajuns unii atât de bogați, iar alții așa de săraci?

Toate modelele sociale experimentale și atât de elogiare de partizanii lor bine recompensați au eșuat lamentabil. Este momentul în care societatea are nevoie de un alt fundament, iar acela este unul singur - cel care motivează însăși ființarea Universului - al binelui tuturor, al păcii, al armoniei sociale, al iubirii și cooperării, în locul competiției cinice și agresive. Este timpul să renunțăm la concluziile sociale, mânăncă, dacă nu vrei să fii mâncat, ucide, dacă nu vrei să fii ucis!

Vremea politicianilor de paradă, de cafenea și de talk-show este la final. Este nevoie să trăim într-o lume a inteligenței, a înțelepciunii și nu a scandalurilor aducătoare de audiență. Admir mulți vorbitori care fac eforturi să imprime o notă civilizată și de bun simț discuțiilor pe teme politice, dar alții parcă sunt anume stârniți de reporterii săi isteț să-și vrea într-o lume care are atâta nevoie de liniște pentru a urni din loc o economie ce se scufundă. Mă întreb, aceștia sunt plătiți să distrugă tot? Este asta și în interesul lor?

Toate gândurile, sentimentele și acțiunile cu conținut negativ, indiferent că aparțin unui individ sau unei colectivități, blochează prin câmpurile lor fluxurile energiei universale sau subtile care întreține viața și sănătatea. Aceasta este cheia păstrării armoniei și păcii, atât în plan social, cât și individual. Frica este cel mai mare dușman al sănătății, cu efecte nocive asupra organismului. Știrile cu care suntem bombardați seară de seară au un rol absolut nefast asupra noastră. Egoismul, orgoliul, ura, invidia, lăcomia, răzbunarea înseamnă, prin efectele lor însumate, boli și violență, spitale și închisori. Acesta este purul adevăr demonstrat de științele actuale. Acesta este motivul pentru care afirm că adevărul științei este singura politică reală a omului. Știința înseamnă putere, s-a spus. Pledez, prin urmare, pentru știință și nu pentru politică.

10 decembrie 1989

O zi prevestitoare

Uneori, atunci când căutăm amănunte inedite despre cum se scrie istoria, observăm că ele sunt mai relevante, mai pitorești și chiar mai obiective decât tot soiul de date concrete, despre cine cu cine a făcut pact, cine contra cui a complotat și altele de același fel. Adeseori, istoria evenimentială își are limitele ei în fața istoriei larg deschise elementului uman, sinceră până la a ajunge să interfereze cu schimbarea de regim politic și de epocă istorică. Luminarea sensurilor ascunse ale faptelor trecutului nu se mai petrece atunci în sutele de pagini ale tomurilor și tratatelor erudite, ci poate fi căutată chiar și printre rândurile banal-gazetărești. Anul 1989 este o linie despărțitoare în istoria politică a României, ca și a Europei. El trasează o frontieră și a vorbi, în consecință, despre 1989, înseamnă a remarca ivirea Revoluției. Însă prevestirea ei nu e lipsită de semnificație. Revoluția va purcede ea însăși dintr-un spirit și dintr-un climat moral care-i premerg.

În plan simbolic, pentru ultima lună a acestui an, ziua de 10 decembrie poate să rămână paradigmatică. Mai erau atunci doar 12 zile până la revoluția care a măturat de pe scena istoriei regimul Ceaușescu. Congresul al XIV-lea al PCR tocmai trecuse, avusese deja loc celebra întâlnire dintre Mihail Gorbaciov și George Bush, la fel ca și memorabila reuniune de la Moscova din 4 decembrie, dintre liderii pactului de la Varșovia. Lucrurile își urmau cursul. Ce se petrece, de fapt, în această simbolică zi de 10 decembrie? Are loc, în primul rând, ultima vânătoare a lui Nicolae Ceaușescu, prilej care va da naștere la felurite suspiciuni vizavi de atmosfera încordată în care s-a petrecut divertismentul cu pricina. În presa postdecembristă, evenimentul desfășurat într-o pădure din Giurgiu a fost comentat pornind chiar de la starea de spirit pe care ar fi avut-o Ceaușescu în acea zi: „Când Ceaușescu a coborât din mașină, m-am apropiat de el. Eram curios să-l văd cum arată și ce comportament va avea, întrucât trecuse ceva timp de când nu-l mai văzusem de aproape. Se schimbaseră mult. Îmbătrânit, slăbit, cu fața pătată și vineție, își lăsa impresia unui om sfârșit fizic. În schimb, privirea era aceeași pe care o știam încă din 1965. Te săgeța cu ochii lui pătrunzători. În permanență își plimba privirea pe la toți cei care eram în apropierea lui. Se uita direct în ochii noștri. Era ca un om speriat și hăituit, care își caută un refugiu. La terminarea ultimei goane, el și toți ai lui s-au urcat în mașini și au plecat spre București. Nu a mai stat să admire căruțele cu fazani. Nu și-a luat rămas bun de la nimeni și nu a salutat nici măcar gonacii, așa cum o făcea altădată. Păcat!” - va mărturisi Vasile Crișan, unul dintre organizatorii competiției. Ba, mai mult, același martor declară că „în loc de veselie ce urma în mod firesc după o asemenea vânătoare au rămas doar întrebările celor prezenți atunci: «De ce oare s-o fi grăbit să plece? Simțea cumva că sfârșitul este inevitabil și foarte aproape? Cine putea ști?»” (Sursa: Alin Ene, *Adevărul*, 15.08.2012).

Avem astfel imaginea unui Ceaușescu *solus contra omnes*, care știe că a rămas cam singurul lider la putere din țările satelit ale Moscovei, și a cărui dispoziție nu e dintre cele mai fericite, în ciuda faptului că ultimul congres l-a reales cu unanimitate în fruntea partidului și a statului. Dimpotrivă, gârbovit, obosit, el se avântă în teritoriul cinegetic ca și cum ar presimți ceva, un pericol iminent care îi va grăbi sfârșitul. Vânătoarea tovărășească nu mai are

fastul de altădată; totul se face parcă în grabă, la pripeală, ca și cum ar trebui îndeplinită o simplă formalitate. Acum, până și în plăcerile cele mai excesive, dictatorul e muncit de sentimentul morții și de iminența sfârșitului. Are conștiința încărcată, iar sentimentul crepuscular îl domină acut. Este ultimul dezmăț vânătoarească la care mai participă. Peste numai două săptămâni, el însuși va urma să cadă pradă gloanțelor pe care acum le împrăștie în trupul bietelor făpturi!

Tot în aceste ore, la Scornicești, pe cea mai modernă arenă a țării are loc ultima partidă din turul ediției de campionat al primei divizii fotbalistice, între echipa locală F.C. Olt și Steaua, campioana Europei. Aparent, un meci fără nicio miză deosebită, între două echipe „prietene” aflate sub același „patronaj”: Oltul, fosta echipă *Viitorul Scornicești*, care promovase fraudulos în primul eșalon, condusă de rudele dictatorului, în frunte cu clanul Bărbulescu și *Steaua*, dirijată din umbră de beizadeaua Valentin ori de generalul Ilie Ceaușescu. Numai că lucrurile nu ies până la urmă cum s-ar voi: nu va fi o întâlnire familială, ci se va juca corect, adică „pe bune”! Și, fiindcă se întâmplă asta, între jucătorii celor două echipe izbucnește, la un moment dat, o bătaie din te miri ce. Versatil, grosier, mustind de violență, jocul degenerază în brutalitate, ca într-o cafteală de mahala cu bâte noduroase. „(...) S-au luat la goană unii pe alții, s-au împărțit pumni cu nemiluita, la grămadă, jucători, milițieni, civili, iar tot cirul a durat cam un sfert de ceas! Nimeni n-a putut opri ciocnirile, până nu s-au răcorit cu toții!” (Sursa: *Ziare.com*, 14.02.2013,). Bineînțeles că la radio și a doua zi, în presă, se va comenta doar că meciul fusese întrerupt din cauza unei accidentări...

Prin urmare, în timp ce tatăl ia parte la o vânătoare anostă, printr-o pădure giurgiuveană, fiul Valentin asistă siderat cum echipa sa este vătămată

la propriu, chiar în Scorniceștiul părintesc. Spectacolele la care participă cei doi rezumă ceva din atmosfera toropitoare și funebră, din degradarea și vulgarizarea lumii sub comunism. Cât oare să mai fi rămas acești oameni în fruntea țării?! Nu mai putem da vina aici pe „agenturi străine” ori pe pusul țării la cale de la Malta, ci pe decrepitudinea morală în care a ajuns regimul din România. Ceea ce se întâmplă concomitent pe un fond cinegetic și în orașelul „agro-industrial” din Oltenia dezvăluie acest sentiment al absurdului, al zădărniceii cu care urâțul și opresiunea învâluie imaginile din ultimul deceniu ceaușist.

...Se va spune că o astfel de lectură simbolică a semnelor timpului este caracteristică unui suflet naiv, care pretinde că descifrează intențiile unei providențe în domeniul unde domnește doar înlănțuirea cauzelor mecanice. Foarte bine! Dar dezastrul sportiv și searbăda vânătoare erau cele două fețe ale unei aceleiași adversități: amenințarea falimentului își găsisse expresia în incoerența zilei de 10 decembrie; orbirea neomenească a unor fotbaliști era dublată și se oglindea, ca să spunem așa, în înfățișarea ursuză a conducătorului. Aceeași putere întunecată, nesăbuită, dușmănoasă, se manifesta. Aceeași rea-voință obscură sălășluia în peisajul cotidian, în instituții, în administrație. Sistemul comunist căpătase demult asprimea unui lucru opresiv; dar dezmățul diriguitorilor, ce se împotriveau tuturor avertismentelor, lua înfățișarea încăpățânată a unui flagel bătios.

Florin CHIVOCI

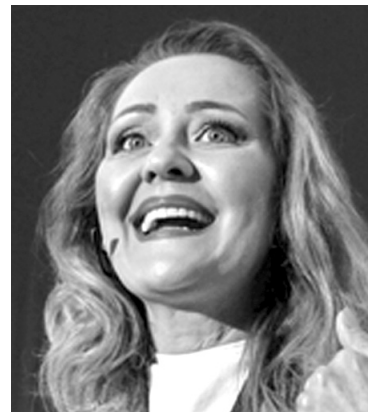
Marea bătălie a „greilor”!

Canicula s-a dus, dar pentru candidații la președinția României urmează o perioadă de foc, posibil decisivă la alegerile de anul acesta. Centrul Piteștiului s-a transformat într-un câmp de luptă pentru semnături.

Mai multe corturi de campanie au fost amplasate în puncte cheie de pe Strada Mare, iar voluntarii și membrii de partid care își susțin liderul adună informații care vor folosi la calculul procentelor electorale.

Desigur, există o marjă de eroare, iar în ceea ce privește sondajele de opinie știm cu toții că sunt un pic „deplasate”, fiind în fapt doar o tactică de moral, parte a unui arsenal care include mesaje adresate direct alegătorilor, promisiuni mari cât soarele sau declarații prin care taberele se poziționează mai la stânga sau mai la dreapta. La final, „fotografia de grup” îi va cuprinde pe aproape toți, fiindcă nu vom

avea doar un nou președinte, ci schimbări pe întreaga scenă politică.

Momentan, la Pitești au apărut Marcel Ciolacu (PSD), George Simion (AUR) și Elena Lasconi (USR). Cu siguranță vor „ateriza” și alți

candidați în perioada imediat următoare, iar lumea va fi invitată să semneze. Unii candidați au efectuat deja mai multe vizite în regiune, inclusiv la Pitești. Și probabil ne vor mai vizita până la alegerile programate în data de 24 noiembrie (turul întâi), respectiv 8 decembrie 2024 (turul al doilea).

Revenind la ce se întâmplă în centru pe Strada Mare, să spunem că sunt și persoane care merg din proprie inițiativă la corturile de campanie, fiind 100% sigure pe alegerea lor. Alții sunt invitați să descopere programul candidaților, cu multe gogoși electorale, ca de fiecare dată.

G.O.

Băgetătorul

Legământ pentru pământ

În iureșul propagandei și al manipulării avansate, mulți dintre noi devin atrași, mai degrabă, de falsele probleme ale timpului pe care îl trăim – și chiar dacă nu suntem atrași de ele, acestea sunt cele care ne consumă în mare parte timpul (și pe noi) în mod inutil. Asistăm, vrem nu vrem, la nesfârșite dezbateri agasante despre pseudo-problemele societății și ale lumii, la știri apocaliptice și deseori iresponsabile – livrate de o mare parte din mass-media actuală. Șansa ca problemele reale, critice, de interes general să ne atragă atenția este minimală, fiindcă acestea sunt acoperite de „zgomotul” știrilor de fiecare zi! Mai mult, ele sunt deseori evitate sau insuficient puse în discuție, nu preocupă pe nimeni, nu atrag.

Un mare filozof al geografiei moderne, Emmanuel de Martonne, care a vizitat în trecut România și a publicat studii minuțioase despre satul românesc subcarpatic, spunea că dincolo de toate detaliile științifice pe care le-a adunat aici, în arealul modestelor case ale țaranului român, l-a surprins profund *legătura între om și pământ* în spațiul românesc. Era vorba despre o taină de veacuri, un liant al continuității – o legătură fizică și spirituală dintre om și loc. Dar câți dintre noi ne gândim în prezent la acest lucru, câți dintre noi simțim cu sufletul legătura aceasta, o menținem și o apărăm?

Suntem cu toții conectați la ADN-ul pământului românesc, dar felul nostru

de a fi, moderni, indiferenți, dornici de evadare spre alte spații mai bogate, superficiali și grăbiți să trecem prin toate – felul acesta de a fi ne îndepărtează parcă de ceea ce este taina aceasta sacră, „sacerdotală”!

Nu putem ignora, de exemplu, sciziunea care s-a produs în legătura aceasta om-pământ. Legătura a fost puternică doar până la schimbarea ideologiei socialiste, în '89. Chiar și în anii '90 românii încă visau să fie proprietari de pământuri, aveau o *atitudine* în privința aceasta, erau în stare să se certe pentru o brazdă de pământ, ca în romanul lui Liviu Rebreanu. Terenurile se obișnuia să fie trecute din neam în neam, din generație în generație, ca un bun de preț. Astăzi tinerii au renunțat însă la așa ceva. Elevii nu-l mai înțeleg pe Moromete și nici nu vor să mai citească despre el. E „demodat”, e din altă lume, o lume apusă pentru care mai simte ceva doar câte un haiduc tomonic. Paradoxal și metaforic spus, pământurile noastre *au luat și ele calea străinătății*, rupând definitiv ceva din legătura aceea ființială. S-au pierdut demult „hotărnicile”, s-a rupt echilibrul atât de bine structurat altădată. Terenul arabil, livezile, fânețele, apele, pădurile și pășunile alpine – toate făceau la noi o natură armonioasă și rodnică. Și, mai ales, era a noastră! Terenul cultivabil nu era dat străinilor, din pădurile noastre se puteau tăia doar unele cantități de lemn, și în locuri anume (*slobozanii, zăbrane*, spuneau bunicii...), care se roteau din timp în timp

pentru a permite pădurii să se refacă. Și pentru că tot am vorbit de bunici, ei aveau față de pământul lor, pe lângă obișnuitele considerente materiale, raportate la traiul zilnic, o înțelegere spirituală, aproape duhovnicească. Viața lor era considerată neînsemnată și vremelnică, de ei înșiși, dar nicidecum pământul, care trebuia mereu salvat și lăsat generațiilor la rând. Pământul era *veșnic* în viziunea lor, ca loc creat de Dumnezeu, unde oamenii au un rost, vin și trebuie să se pregătească, fiecare după știința și puterea lui, pentru viața de apoi...

Ce simplă filozofie și cât de adâncă!

Astăzi, în schimb, un studiu UE, publicat de Economica.net și realizat de Transnațional Institute pentru comisia de Agricultură din cadrul Comisiei Europene, atrage atenția asupra fenomenului de „acaparare” a terenurilor agricole din Europa de Est de către cetățeni străini din afara UE, analizând totodată cât teren a fost înstrăinat de fiecare țară. România este unul dintre statele care au vândut cele mai mari suprafețe străinilor. Aproape jumătate din terenul agricol al României este în prezent deținut de cetățeni străini. Ceea ce este și mai trist, este că statul „stă”, el nu are nici măcar date oficiale, nici atât nu pare dispus să vorbească despre asta. Vremurile se schimbă, din păcare, nu mai sunt cele în care scria poetul... „iar noi locului ne ținem, cum am fost așa rămânem...”!

Magda GRIGORE

Anatomia unei identități

Nimic în legătură cu omul nu are cum să rămână același dat odată pentru totdeauna, e o iluzie a noastră, a oamenilor trecători prin viață, că el rămâne neschimbat și că este egal cu sine însuși. Schimbarea este generală: generațiile se schimbă, așezările se schimbă, fizionomia locurilor se schimbă. Totul se schimbă. Omul însuși se schimbă. Iată de ce ne putem întreba dacă putem identifica ceva etern în legătură cu ideea de român, de exemplu, cu identitatea acestuia. Așadar, în situația socială actuală, cine reprezintă această idee? După părerea mea, o astfel de idee nu poate fi reprezentată decât de *tipul ideal* de român. O idee preluată de la Max Weber, care a lansat noțiunea de *Ideal typus*, precizând că acest ideal nu poate fi întâlnit nicăieri în carne și oase. El este invizibil, dar determinant pentru viața socială. Și ale cărui trăsături ideale sunt definite mai mult de ordinea practică decât de cea culturală. Știm că, în ordinea practică, idealul românului ar

fi ca din prune să nu mai facem țuică, ci magiun. E nevoie numai de un impuls pentru ca aceste instincte bune, adormite, să se trezească și să le punem la lucru.

Constantin Noica are dreptate când spune că idealul de român trebuie desprins din basme, căci eroii lor nu sunt altceva decât reprezentarea arhetipală a instinctelor noastre. Aici Noica se întâlnește cu Weber. Apoi, Lucian Blaga crede că a fost o perioadă a istoriei când se trăia ca în basme, adică în mod arhetipal. În această literatură populară este vorba de omul naiv, a cărui naivitate este sinonimă cu binele la nivel de impuls. Însă Noica s-a înșelat când a spus că idealul de român este întruchipat de *Făt-Frumos* (iertată-mi fie îndrăznela de a-l contrazice pe marele filosof). Căci astăzi nu trăim conform lui *Făt-Frumos*, ci am reînviat stilul de viață al lui *Păcală*. Iată de ce cred că identitatea actuală a românului, anatomia acestei identități, se

desprinde din trăsăturile caracteriale, distinctive și durabile prin amplitudinea lor într-un orizont al românului descumăreț și guraliv. Mircea Eliade observase, încă în 1937, că „*anumite învățături au la baza lor experiențe concrete, fie ele corecte sau incorecte, morale sau imorale, drepte sau nedrepte; departe de a fi imaginate, ele exprimă tulburare și incoerent anumite întâmplări, pe care experiența umană le acceptă între limitele sale*”¹. Arta de a ieși din situații critice nu se capătă din fire, ci își are resursele în experiența personală a românului, care stabilește legătura cu experiența colectivă pluriseculară a poporului nostru.

În cartea *Legea minții* (1927), Ion Agârbiceanu arată că în locul lui *Făt-Frumos* a apărut în mintea noastră un

(continuare în pagina 12)

Gheorghe SAVU

¹ Mircea Eliade, *Insula lui Euthanasius*, București, 1943, p. 36

A fost poetul

Rolul poetului în urbe era pe vremuri sacrosanct. Acesta, adică rolul, este azi un animal dispărut. Bine, poetul a rămas, e oficializat în statele filialelor sau aiurea, prin reviste, cărți etc. Rolul lui, însă, repet, a murit. S-a dus! Pa! Nimeni nu se mai uită în gura poetului. Nici ei între ei, au joburi diferite, partide diferite, zile, în general pline de o mare lipsă: cea a poeziei.

Păi înainte, nene, poetul ardea! Un febril cu picioarele în papuci și cu capul între ceruri. Probabil că nu avea nicio ocupație. Asta era rolul lui: de a merge prin Cetate. Mersul lui, însuși, era o poezie. Lumea îi dădea mâncare, nevestele îl oblojeau, craii îl cinsteau. Din gura lui curgea adevărul și asta era de ajuns. Adevărul, ideea asta sâcâitoare, probabil, în acele vremuri, era la modă.

Astăzi, în ciudă, rolul poetului – dacă îl mai bagă cineva în seamă (și pe rol, și pe poet!) – este, indirect, unul invers: de a nu ne mai plăcea poezia. Adevărul zgârie, e colțuros. Și poezia, astăzi, nu mai este neapărat despre adevăr. Este despre cu totul altceva. Poetul nu mai are profeția în fișa postului. Să fii profet nu mai ține. Te expui și poate că o dată te vei trezi cu un pistol între sprâncene. Foarte probabil în dictaturi, cu poeți cultivați, nu neapărat elite, în crescătoria de Partid. Numai aici poetul mai înseamnă ceva.

Se impune cu necesitate o întrebare mofturoasă: ce facem cu poetul? Că poezii încă se scriu, cenaclurile încă se țin, luptele (legale) între poeți se soldează chiar cu premii în numerar și excursii în teren! Unde îl mai punem pe poet? Cum, când și cine a furat poetului vechiul pedestal? Răspunsul? Nu facem nimic. Îl lăsăm și gata. Poetul se poate descurca și singur. Câte meserii retrograde n-au pierit! Oricum, acum, în epoca robotului, însuși omul e pe cale de dispariție. Poetul cu tot cu poezia lui sunt doar un moft. Am zis!

M.C. GRĂILĂ

Muzica zilelor noastre

Gală „Puccini 100“

Adică, operă-n concert. La filarmonica loco. Binevenită pentru fanii argeșeni, în deschiderea celei de a optsprezecea stagiuni. Căci adus-a pe scenă patru soliști entuziaști. Strașnic pregătiți și convingători în prestația lor avută cu acest prilej nici că se poate mai potrivit. Numele lor: Madeleine Pascu, Alexandra Grigoraș, Carlo Raffaelli și Federico Longhi. Pascu e la Opera bucureșteană. Grigoraș, pe la Florența. Ceilalți doi, italieni get-beget. În ordinea enumerării, tenor și bariton. Cu toții, un cvartet vocal fain. Ce merită a fi reinvitat și (re)ascultat cât mai curând posibil. Fiindcă le au cu opera neîndoiește oriunde-ar cânta-o...

Au evoluat sub bagheta lui Cătălin Toropoc, bariton și el. Coleg cu Madeleine la instituția națională mai sus menționată. Actualmente muncind cu sânge la dirijat. Și cu rezultate promițătoare-n domeniu, zic eu...

Împreună cu orchestra piteșteană, și ea atentă consecvent la știme, s-a dat glas unor uverturi, arii și duete din „La Bohème”, „Manon Lescaut”, „Tosca”, „Madama Butterfly”. Încheindu-se fastuos cu splendida, nemuritoare „Nesum dorma”. Ce ne-a mers la suflet din plin. Pot astfel să afirm îndreptățit că, din când în când, seri muzicale așijderea sunt necesare și, neîndoios, pe placu` publicului de aici, atât cât mai este la momentul ăsta. Recomand, ca atare, celor din organizarea artistică a gazdei să includă mai des programe de gen adecvate. Invitând cât mai mulți dirijori și soliști noi. Mai cu seamă de-afară. Buni, evident. Că sunt destui aceștia și nu doar cei propuși repetitiv de șefi merită atenția noastră. Care șefi cred că propunerile noastre, pertinente și utile cert, nu merită a fi puse în practică decât arareori. Ceea ce nu prea e-n folosul nimănui, la urma urmei. Greșesc în ce spun, stimați melomani? (A.S.)

Masterclass

La filarmonica urbei. A doua ediție, în septembrie vecin. Nouă întâlnire cu dirijori dornici să se perfecționeze. Sub îndrumarea utilă a cincantenerului Michalis Economou, Atenian redutabil într-ale baghetei. Care și-a adus cursanți din nouă țări: Grecia, Italia, Polonia, Ucraina, Turcia, Cipru, Malaysia și România. Cu toții la nivel superior celui de anu` trecut. Programul i-a cuprins, vădit inspirat, pe Mozart, Mahler și Barber. A câștigat prin votul orchestrei Matteo Piccininni, din Cizmă. Deși toți ar merita să revină pe scena locală. Nivelu` lor dirijoral îndreptățindu-i fără probleme. Așa c-aș vrea să-i revăd la lucru, neapărat, pe fiecare cu ce-ar alege pentru o reîntâlnire de neuitat...

Recviemul mozartian, în re minor, prezent în program, a adus pe scenă și patru tineri soliști vocali remarcabili: soprana Ana Stănescu, de la Cluj, mezzosoprana Adelina Cociobanu, basul Ștefan Lamatic, din Capitală și tenorul Marius Turtoi, de la Constanța.

(continuare în pagina 11)

Compendiu

Un roman și oglinda lui

Că e vorba de eseu sau de roman, Magda Ursache are disciplina scrisului, scrisului acribios, documentat, livresc, că doar a stat o viață alături de „dalbul pribeag” și erudit Petru Ursache. Romanul *Universitatea care ucide însoțită de Universitatea care se sinucide* (Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2024) începe sub forma jurnalului din 1988 al profesorului Dinu Mărgărint de la Facultatea de filologie de la Universitatea „A. I. Cuza” din Iași. Jurnal din 15 martie 1988 până la revoluție, deci din anii cei mai grei ai dictaturii, nu doar pentru viața universitară, dar pentru viața românilor în general. E prima parte: *Roșu de asfințit*. De altfel, autoarea nu desparte apele, dincolo de titlul romanului. Tema e una obsedantă pentru autoare, în romane și eseuri, a tot prezentat viața academică de la universitatea ieșeană postbelică, acaparată de un grup de „bumbesti-livezeni”, fără operă, dar preaplecați PCR-ului și Securității, din această poziție pustiind locul de profesori eminenți și de valoare, în general. Disputele, mâncătoriile, trădările, accederea sălbatică a șefilor în fruntea bucatelor, cancan-urile, nimic nu scapă spiritului de observație al Magdei U. Găsim replici savuroase: „Să fim dialectici, tovarășe Mărgărint. Să pornim de la prezent spre trecut” sau: „Femeile se iau ca trenurile. Din mers”, sau una gravă: „Nimic sau nimeni n-are putere asupra noastră din momentul în care nu ne mai temem...” La fel de savuroase sunt schițele de portrete: „Cristina Vlădășel. La început libertină ca un eseu, a rămas grea ca un tratat”; „Decanul. Ceafa e frizată la sânge, dar șuvițele căzute-n ochi fac din ea același grifon lăptos”; „Ducan, docentul fără doctorat”; „Capul galben, buza păroasă, de cămilă bătrână”; „Aldea, omul fără însușiri, însă și fără lucrări”... Dar și portrete mai ample, precum cel al numitului Vladimir Mistrice, șeful Institutului de cercetare al Universității: „...alt șef de-a pururi. Același tip de brigadier cu pumni de fier, de o dezolantă violență. O trădează primitivismul limbajului; o trădează megalomania; o trădează pofta de răzbunare când e contrazis ori când nu i se execută dispozițiile (deh!, el are și dreptate, și drepturi)./.../Capul, cu obrazul acum ridat ca o nucă, seamănă cumva cu Robert Redford, dar e sprijinit pe-un trup de-un metru și-un pic peste jumătate. Ceea ce nu-l împiedică pe Mistrice (pseudonim proletcult de care n-a scăpat) să se vadă dincolo de dublul înălțimii sale”. Sau una în jargonul în care vorbea autoarea cu prietenul său Luca Pițu: „o unică fără însușiri, fiică de mamă fără însușiri, dar cu pașaportul plin de vize Secu...”

Cităm din jurnalul profesorului Dinu Mărgărint: „Am trăit, ca student, timpul epurărilor, al excluderilor din facultate. Cădea câte unul. Eram convocați în amfiteatrul de tortură și obligați să-i votăm căderea. Se ținea cont (și încă cum) de abnegația cu care participai. Orice intervenție în favoarea celui sacrificat se excludea din capul locului. Pericolul de-a ajunge pe lista neagră era real”.

Dar, în afara faunei prădătoare din universitate, găsim și câte un personaj exemplar, câte un om integru, de pildă pe profesorul Horea Hariga: „Profesorul nu și-a amânat viața, cum o facem noi. N-a pierdut din vedere esențialul: acordul cuvânt-faptă. Pe Hariga n-au putut să-l plece”. Din sentințele lui Hariga: „Respectarea democrației de partid asta înseamnă: execuția”. Sau: „Să nu înveți ca să știi, ci ca să fii”.

Din loc în loc Magda U. își ascute cunoscutele-gheare de pamfletar: „Aldea va asigura perfect securitatea limbajului. A scrie e un act destul de suspect. Dacă pici peste vreo idee interzisă? Mai bine nu, rămâi curat. Omul contează întâi, și-apoi opera. În ultimul timp, s-a evoluat de la *nu gândi cum nu trebuie la nu gândi*; de la *nu scrie ce nu trebuie la nu scrie*.” Sau: „Ciubăcă nu vrea decât unanimitate plus unu”. Dar, tot din condei de pamfletar e și acest portret: „Alexoia s-a oprit asupra suferinței erotice. A focalizat „ficatul în dragoste”,

„toracele în dragoste”, „ochii și sprâncenele în dragoste”. Seria a încheat-o „dormitul în poală iubitei”. Savoarea exemplificării („cu mâna la țâțșoară”) i-a adus porecla de Asexoia și laude în dări trimestriale de seamă. Mai apoi, a donat catedrei un corp de bibliotecă, unde și-a expus sub geam ouăle încondeiate și a trecut la încondeierea colegilor”.

În cea de-a doua parte, *Încă nu*, jurnalul lui Dinu Mărgărint este din 1990-1991, de după revoluție, deci, când „la vremuri noi, tot noi!”: „Vali Munteanu, cu brasardă tricoloră, suit pe balconul fostului sediu județean PCR. Cere liniște și începe să recite *Doina* lui Eminescu. În scurt timp, era hirotonisit decan și-și lua în primire rolul de igienist social al Facultății de Litere”. Apoi, farsa alegerilor „democrate” din universitate: „aveam dreptul suveran de a opta între Vasile Ciubăcă și Ciubăcă Vasile...” Cameleonismul postrevoluționar nu se manifesta doar în societate în general, dar și în viața universitară: „Odiseu își transcrie studiile, scoțând citatele din Ceaușescu”; Aurica S. Crudu „turnătoarea, după ce-și adăpase studenții la apa moartă a „Tezelor”, insemna altă idee: „Să cităm din discursurile lui Ceaușescu exemple de ilogism. S-ar putea face, pornind de la ele, o gramatică a greșelilor”...

Primul eseu al Magdei Ursache din romanul ei documentar, primul eseu din Addenda – *Universitatea care se sinucide* e unul despre Luca Pițu, alias Leon din romanul propriu-zis, care-și citește dosarul de urmărire de la Securitate „cu ochi de artist: nu încrâncenat și ranchiunos, ci necrispat, ironic, frivol./.../Dacă ar fi avut un Dosar de Urmărire Informativă, Ion Creangă tot așa l-ar fi cetit: râzând a pagubă și plesnind muștele rătăcite între file”. Addenda e un fel de roman real în oglinda romanului propriu-zis, în sensul că aici se deconspiră în mare măsură modelele reale pentru personajele fictive din prima parte. Descoperim în roman că universitatea a ucis și la propriu, nu doar la figurat: „O studentă, după ce a ratat examenul cu el, la Introducere în lingvistică, s-a sinucis. Părinții au cerut redeschiderea cazului. Mușamalizat de cine, dacă nu de Securitate”. Și: „Profesorul profesorilor, Mihai Drăgan, a fost constrâns zilnic să-și dea demisia. Agresarea morală l-a dus la cancer și, în scurtă vreme, la moarte...!”

În aceste eseuri, autoarea dezvăluie și episoade anecdotice, dar pilduitoare în esența lor: „Leonte (redactorul șef de la *Cronica*; n.m.) i-a cerut o poezie politică și lui Mihai Ursachi, chit că Ursachi cunoscuse carcera politică, Fortul 13. Ursachi a tăcut și i-a făcut-o: i-a pus-o pe birou. Pe cât de șocantă era poezia lui Mihai, pe atât de șocat a fost Leonțică: „În dimineața matinală, când mă plimbam în puța goală...” Și poetul devine falnic erect, auzind fanfara de la regiment. Și-o fi amintit Mihai Ursachi, de la lecțiile de învățat limba rusă cântând și oftând, că Partidul e de genul feminin, în limbile slave, Partia, de vreme ce i-a provocat acea „plăcere nemaîntâlnită”, așa cum voia cenzura să fie numit orgasmul?”

Din cuvintele și expresiile autoarei: *scandalu, sfadasin, editură pizza, Nu eram informați, ci malformați cu citate leninoase, luptaci, predaniile ideologice, bumbesc-livezeni, proletcultură, autobiograficțiune, turnătoreli la organe, nu-l spăimeau bicisnicii și tălâmbii, Am dominat existența textistând...*

Lumea descrisă de Magda U. este aceeași din roman și din eseuri. E adevărat că în roman, imaginația autoarei își ia partea, cum e și firesc, însă nu foarte mult, pentru că, nu-i așa?!, realitatea se întrece de la egal la egal cu ficțiunea. În concluzie, romanul începe ca unul *cu cheie*, dar sfârșește mai mult pe față.

Dumitru Augustin DOMAN

„FACĂ-SE VOIA TA. 57 DE FORMULE ALE ACCEPTĂRII“

Cele 57 de poeme în proză, scurte și foarte scurte, dar cu ritm, rimă, grație și vultură poetică îi aparțin **DENISEI POPESCU**, membră a Uniunii Scriitorilor din România, realizatoare a emisiunii culturale „Care e povestea ta?” de la **ARGEȘ TV** și, probabil, cea mai longevivă organizatoare și moderatoare de evenimente cu substanță și intimitate literar-artistică din județ. Face toate acestea de vreo 30 de ani și nu dă semne că s-ar fi plictisit sau că ar fi obosit. Adunate ca porumbeii sub mantia rugăciunii domnești „*Tatăl Nostru*”, versurile din cartea cea nouă, apărută acum, în octombrie, la Editura „*Art Creativ*” din București, se vor și reușesc să fie atitudini sufletești, reflexe ale lumii interioare aduse la suprafața înțelegerii de zi cu zi, exerciții de conștientizare a faptului că adevărata bunăstare este bunăstarea inimii și că vine o vreme când tihna, bucuria ei limpede, nezmotoasă, nespectaculoasă valorează mai mult decât toate iluziile, ierarhiile și aplauzele lumesti: „*Mintea mea a înțeles ce-i ascultarea. E lumina care-și sărută, smerit, lumânarea*”. De asemenea: „*M-am întors pe marginea prăpastiei. De data asta, nu mai cad. De data asta, zbor. Pieptul, ochii, nările țipă sfâșietor. De data asta, mă întorc acasă, nu mai sunt nevoiaș călător. Inima mea, împărțeașă, mi-a iertat toate viețile în care-am murit prea ușor*”.

Lumea se schimbă, noi ne schimbăm, ceea ce știam ieri că reprezenta adevărul este pus astăzi sub semnul îndoielii. Ce facem? Ne luptăm cu îndoiala? Ne luptăm cu schimbarea? Ne luptăm cu noi înșine, și așa epuizați și fără bușolă? Sau încercăm SĂ ACCEPTĂM FĂRĂ SĂ JUDECĂM, până când vom ajunge să înțelegem? Pentru că înțelegerea vine întotdeauna atunci când suntem pregătiți pentru adevărul și pentru toate consecințele ei.

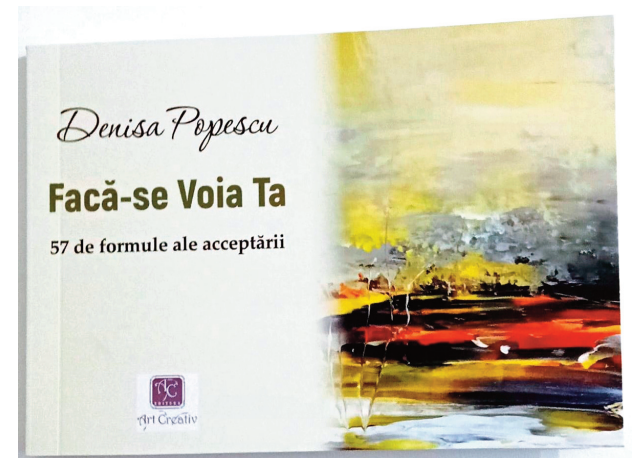
Iată ce scrie, în prefața volumului, președintele Uniunii Scriitorilor din România, poetul și prozatorul **Varujan Vosganian**: „*În cel de-al zecelea volum al său de versuri, cu un titlu atât de tentant, Denisa Popescu experimentează poemul în proză. Este o formulă înșelătoare, căci poemele pot fi foarte bine așezate în versuri, iar multe finaluri de poem, unele cu tentă aforistică (de pildă, Măine este despre cine nu te poți despărți) rimează cu capete de vers din miezul lor.*

O poezie sensibilă, în care simțurile sunt cele care cuvântă. Mai mult decât cel ce privește și cel ce este privit contează privirea. Mai mult decât cel ce ascultă și urechea lui Dionisos contează sunetul. Fiecare cuvânt se adaugă celor cinci simțuri. Dacă poemele în proză ale Denisei Popescu s-ar fi preschimbat în culori, ar fi alcătuit o galerie impresionistă.

Niciodată prințul n-a existat. Cenușăreasa a fost mereu propria ei colivie, spune Denisa Popescu într-unul dintre poeme. Și totuși, iată că prin acest volum autoarea a primit pantoful pierdut al Cenușăresei”.

Vecin de perspectivă cu scriitorul Varujan Vosganian este poetul **Virgil Diaconu**, semnatarul rândurilor de pe coperta a patra: „*Cu Denisa Popescu se probează ideea că un scriitor parcurge de-a lungul vieții mai multe vârste poetice, în care creația sa poate să își schimbe forma, temele și viziunea.*

Începând cu o poezie relativ tradiționalistă, desăvârșită formal, continuând ani buni cu o poezie în vers liber oarecum abstractizantă, Denisa practică acum o altă tipologie poetică, definită de versul în proză și de o substanță poetică umanizată, țesută din imagini stranii, care slujesc un fond afectiv descensional, compus din secvențe uneori dramatice, din imagini ale înstrăinării și

singurătății, din împliniri și neîmpliniri, din legături umane fracturate-n tărâmul realității și desăvârșite în vis.

În mare, scena poetică este dominată de un eu veșnic frământat, zbuciumat, poate anxios, visător și reflexiv, mulțumit și nemulțumit de propria lume, care ferește textul de artificiu și imaginația vidă. Altfel spus, în el bate o inimă. Deznodământul acestor traume, căutări și problematizări poate fi dat de invocația din titlul cărții – **Facă-se Voia Ta (!)** –, care într-unul dintre versuri ne descoperă o ființă restaurată: „*Facă-se Voia Ta, Doamne în care mă pot întoarce să fiu!*” (s.m.).

„*Mi-a spus azi-noapte Dumnezeu că Raiul meu nu mai începe cu mine, că Raiul meu nu mai sunt eu. De ce, Doamne, l-am întrebat? Că doar nu e vorba de Raiul altcuiva, de lumina sau de absența luminii altuia? A clipit Dumnezeu, iar eu mă simțeam de parcă nu eram eu. A clipit și mi s-a părut că a și suspinat: Raiul nu e pentru cel care speră, Raiul e pentru cel care s-a împăcat*”. Merită, cred, reflectat asupra acestor metafore îmbrățișate ca, de altfel, asupra întregului ceremonial pe care poeta îl descoperă vederii, pentru că, în esență, cele 57 de formule ale acceptării sunt formule ritualice, purtătoare de simboluri, cu efecte pe termen lung, în actualul context, asupra vieții noastre sufletești.

Liviu MARTIN

Teatru

Desert original

Teatrul Independent Pitești și-a deschis stagiunea cu piesa „**Ștrudele cu mămăligă**”, de Ion Bogdan Martin, sub regia și scenografia cunoscutei artiste **Luminița Borta**.

Ion Bogdan Martin, membru al Uniunii Scriitorilor, este un dramaturg acoperit de premii și de mențiuni, apreciat de public și atras de genul dramatic: „*Pasiunea pentru teatru mă arde pe dinăuntru*”, mărturisește într-un interviu.

„*Ștrudele cu mămăligă*” este o comedie reușită, cu trei personaje care se mișcă într-un spațiu restrâns, reușind să țină trează atenția spectatorilor și să transmită mesajul autorului.

Apare eternul conflict între generații, între bunică și nepoată, între desuet și modern.

O bunică (**Luminița Borta**) inteligentă, iubitoare, care se adaptează repede condițiilor actuale, intră în jocul nepoatelor - Simona (**Andreea Georgescu**, actriță, absolventă a Facultății de Teatru) și Geanina (**Denisa Varodi**, elevă la Colegiul Ecologic, în clasa Arta Actorului) - și rămâne factor de echilibru pentru că le iubește pe amândouă, devenite rivale din pricina unui iubit infidel, Edi.

Ștrudelele, elemente culinare de succes, devin motiv literar inopinat pentru că provin dintr-o bucătărie improvizată ad-hoc.

Sunt umplute cu mămăligă (manieră originală în arta culinară), dar se pare că sunt delicioase.

Umorul tresaltă prin replici savuroase, prin cuvinte și expresii abordate cu naturalitate. Autorul nu

renunță la vocabularul jucăuș, conștient de efectul comic al cuvintelor, el însuși fiind înzestrat cu umor fin.

Personajele prind viață prin jocul actrițelor - natural, viu, molipsitor. Acestea prind mingea aruncată la fileu și pătrund în miezul unui comic reușit. Sunt în empatie cu publicul și cuceresc prin firesc, prin jocul de scenă.

De remarcat abilitatea Luminiței Borta, care intră în această mișcare, devenind o bunică imparțială, surprinsă de viziunea celor două nepoate, dar precaută în acordarea sfaturilor. Nu este de mirare. Actrița s-a născut să fie în fața unui public pe care îl iubește.

Felicitări acestor oameni care fac ceva pentru cultură și pentru educație, într-o conjunctură dominată de alte interese.

Piesa dezvăluie subtil mesajul: atenție pentru inocentele noastre copile!

Iubitul - Edi - infidel, bineînțeles, prezentat „in absentia” prețuiește, în primul rând, îndemânarea în arta culinară.

Apoi vom vedea!

Pe lângă umor, „*Ștrudele cu mămăligă*” se remarcă prin valoarea educativă, valoare pe care cele trei actrițe reușesc să o scoată în evidență cu subtilitate.

Colectivul teatrului, **Elena Ciobotea** (machiaj, cofaură) și **Gabriel Cazan** (light and sound design) aduc o lumină în viața orașului.

Renata ALEXE

Masterclass

(urmare din pagina 10)

Promițători zdravăn tuspatru. Meritând a reveni concertistic printre argeșeni oricând în astă formulă nimerită. Sunt soliști de cert impact la public, percepuți ca atare imediat. Au voci bune, sigure, școlite corespunzător. Precum și resurse interpretative incontestabile...

Cât despre Michalis, mulțumiri meritate pentru munca lui. La fel și pentru baritonu` Cătălin Toropoc, de la Opera bucureșteană. Trecut și la baghetă mai nou. Implicat organizatoric util și-n evenimentu` cu pricina. S-ar cuveni și cred c-ar izbuti să realizeze un masterclass cu vocaliști de operă, la instituția muzicală menționată mai sus. Eu propunând ferm așa ceva, manageru` Gabi Niță acceptând, și el, în principiu, ideea. Rămâne să vedem dacă i-or da curs în stagiunea prezentă...

Închei amintind coru` „NOVIS”, din Pitești, contributor necesar la superba lucrare mozartiană, precum și aportu` clar al orchestrașilor. Nu în număr mare, dar capabili și atenți la știmate deplin. Concertmaistru corespunzător, Aura-Maria Stan. Bine-ar fi să mai avem parte de asemenea evenimente culturale cât mai des posibil. Ne-ar merge la suflet și ne-am spori benefic cunoștințele-n domeniu...

FETELE LIBERTĂȚII

Partea I - HAOSUL

A început școala! Iarăși! De aceea, aș vrea să vorbim despre cuvintele care apar în titlu, de sensul acestor cuvinte des vânturate și care și-au pierdut înțelesul ca mai toate cuvintele prea frecventate.

Primul cuvânt atât de iubit și fluturat pe toate buzele este Libertate, fundament al existenței umane, concept ale cărui semnificații au devenit cu timpul versatile, uneori chiar lipsite de consistență. Dar să definim, mai înainte de toate, **libertatea** ca o stare care garantează lipsa constrângerilor și a oricărei forme de îngrijire a personalității umane. Antoine de Saint-Exupéry, autorul *Micului Prinț* spunea că «libertatea nu este absența regulilor, iar ordinea nu este absența libertății!» A confunda, continui eu, libertatea cu încălcarea regulilor și a ordinii duce invariabil la haos!

Într-o societate liberă, libertatea de exprimare și acțiune este fundamentală și favorizează dezvoltarea perspectivelor care îmbogățesc cultura și civilizația. Așadar, în acest context, educația joacă un rol crucial - ea promovează libertatea ca dezvoltare a gândirii critice și a capacității de a avea atitudini de înaltă ținută morală în orice fel de dezbateri.

Revoluția a adus în țara noastră libertatea mult visată și, în acel entuziasm de început, tot ce a însemnat limitare, constrângere, reguli și regulamente a început să fie evacuat, abandonat. Românii nu și-au pus întrebarea aproape carteziană a iobagului din *Livada cu vișini* a lui Cehov «și eu ce fac acum (când sunt liber, n.n.)?». Nicidecum! Ei, românii de toate vârstele, ca mai toate popoarele oprimate atât de multă vreme, și-au clamat libertatea, impunându-și părerile, punctele de vedere, de multe ori renunțând la repere morale, lipsindu-le chiar și «cenzura» educației.

Constant și, ca de obicei în toate articolele mele, revin la educație și la ceea ce s-a întâmplat din '89 încoace, când această instituție fundamentală pentru orice țară și regim s-a lăsat «invadată», «renovată» în stiluri și moduri care îi sunt total străine. Comparația care-mi vine acum în minte este cu a unui conac boieresc, bine clădit pe fundamente solide, dar din cauza unor fisuri și a unor pete pe pereți, este «refăcut», «du fond au comble», cum ar spune francezii, adică din temelii până la acoperiș. Învățământul nu este «un morman de fier vechi», după expresia unui mare «erou demolator» al revoluției; învățământul a fost bine conceput pentru că altfel nu se explică marea număr de specialiști și de personalități pe care l-a dat timp de aproape două secole!

În învățământul postrevoluționar s-a instalat libertatea la toate nivelurile, dar, din păcate, o libertate greșit înțeleasă! Uniforma, simbol al comunismului,

implicit al privării de libertate, a fost scoasă și înlocuită cu vestimentații diverse, în care locul preponderent este ocupat de blugi, cu timpul din ce în ce mai deșirați, cărora li s-au adăugat diverse accesorii, gen punk, rock, «personalizate»! În fapt, o altă uniformă!

Catedra/estrada, locul unde profesorul își expunea lecția/cursul a dispărut și, dintr-o dată, iată-l la același nivel «fizic» poziționat cu elevul. Autoritatea profesorului a dispărut și a fost înlocuită cu libertatea elevului de a-și exprima părerea, de cele mai multe ori, neavizată, insolentă până la indecență. Miniștrii care s-au perindat prin această instituție și care ar fi trebuit să-i păstreze titlul de noblete intelectuală au adus modificări după modele străine, fără nicio legătură cu educația proprie țării noastre (s-a mai spus!), un set minim de reguli de bun simț, cum ar fi respectul pentru actul educațional, pentru cel care-l conduce, pentru prezența conștientă și asumată la ore (!) etc., etc. nu s-a dat, nu s-a legiferat. În schimb, înduioșătoarea îngăduință, mângâiatul pe cap al acestui nesfârșit și exploziv șir de Goe au înlocuit exigența intrinsecă educației și în familie, și în școală.

Aceste afirmații și observații au fost făcute constant de cei care, trecuți prin școli și facultăți de tradiție, pot face o comparație justă, pot trage un semnal de alarmă ca cei îndrituiți să repună învățământul la locul de onoare pe care trebuie să-l ocupe într-o țară civilizată, să acționeze până nu este prea târziu.

Dar voi atrage acum atenția asupra unui aspect dureros pentru că este implicit libertății, ca formă de revoltă, de nonconform și este, în fapt, rezultatul direct al unei educații deficitare: **lipsa de încredere în sine-însuși**, acceptarea aproape inconstientă a unor modele fără discernământ, adică anularea propriei personalități sau chiar negare, atunci când tânărul are o oarecare, vagă noțiune despre sine. Ca profesor

«adevărat» - dar, cu scuzele de rigoare, sunt din ce în ce mai puțini profesori de vocație -, trebuie să cultivi la elevi spiritul de discernământ, să le cultivi încrederea în sine și capacitatea de a aborda și de a înțelege lumea și viața. Să le cultivi conștiința de sine și capacitatea de a-și asuma consecințele faptelor lor.

În realitate, această libertate de a fi asemeni elevilor din țările occidentale, mai ales a celor din USA, liberi să facă și să spună orice, să profere obscenități, să-și sfideze profesorii și părinții, să se îmbrace după moda neglijentă care esta acum *în trend* la elevi etc., nu este altceva decât negarea de sine, a armoniei intrinseci și unice cu care Dumnezeu ne-a înzestrat, o înregimentare în imensa mulțime a creierelor spălate ai cărei membri sporesc prin acceptare în fiecare clipă. Și nu pot să nu mai semnalez că, alături de lipsa stimei de sine, constat o regresie a umanului spre animal(itate!), când, trecând pe stradă, pe lângă grupuri de tineri, îi văd împoțonați cu tot felul de accesorii din fauna africană, făcându-se totodată remarcați prin emiterea de sunete nearticulate, de multe ori urlate, asemănătoare, poate, grohăiturilor sau strigătelor de luptă ale neanderthalienilor! Așa văd, așa fac!

Așadar, vechea uniformă comunistă a fost înlocuită cu noua uniformă capitalistă, sistemul de învățământ structurat de legi, regulamente și exigențe cu o parodie în care fiecare face ce vrea, mai puțin să învețe! Acest slogan al libertății NEÎNȚELESE este, în fapt, o îngroșare până la grotesc a faimoasei deveză a abației din Thélème («Fais ce que tu voudrais!» - fă ce vrei!) prin care Rabelais (scriitor al Renașterii franceze, secolul XVI) gândea să formeze o personalitate complexă și asumată conștient!

Din nefericire, suntem departe nu numai temporal de Renașterea care exalta cunoașterea prin educație, care să cuprindă cât mai multe domenii și să servească, astfel, formării unui OM, în sensul dat de umanism: al dezvoltării capacității sale intelectuale, puterii de a înțelege, de a descoperi, de a analiza etc. dar și conceptual, implicit educațional.

Și voi încheia afirmând că adevărata LIBERTATE este cea cucerită prin cunoaștere, prin dezvoltarea capacităților de a compara, de a discerne și, mai ales, de a alege *nu la întâmplare, ci conștient și asumat*. Altfel, nu vorbim de libertate, ci de debandadă și haos!

Crina ZĂRNESCU

Anatomia unei identități

(urmăre din pagina 9)

nou personaj, un alt arhetip, anume *Păcală*. La fel, în vestita sa epopee: *Neguțătorul*, Petre Dulfu prezintă o altă formă de naivitate ideală îmbinată cu inteligența practică.

„*Neguțătorul*: Dar tu din ce parte de loc vîi, măi creștine?

Nerodul: Din părțile noastre, de unde să vin, dară?

- Bine că din părțile voastre, dar din ce sat ești?

- Eu sunt din satul nostru, căci doar nu voi fi din satul altora.

- Și din care sat al vostru?

- Dară nu voi fi avînd zece sate, ci numai unul...”²

Sunt și exemple din literatura cultă despre aceste trăsături ale cetățeanului înțelept și bun. Povestirile din viața pescarilor, de M. Sadoveanu, simple, de exemplu, fără intrigă, fără compoziție, fără psihologie, respiră farmecul firesc și liniștea epică a naturii neatînse. Sadoveanu a fost criticat de către unii dintre interpreții săi că promovează violența în unele romane ale sale, dînd ca exemplu romanul *Baltagul*, care este instrumentul răzburării (H. Sanielevici). Cred că H. Sanielevici nu are dreptate, pentru că Sadoveanu nu a fost scriitor, ci povestitor. Chiar un

² Prof. dr. Dragoș Mocanu, *Antologie și prefață, Păcală, de Petre Dulfu, Ioan Slavici, Ion Creangă*, Editura Steaua Nordului, p. 7.

povestitor foarte mare, ca și Creangă, de altfel. Sadoveanu a știut să povestească foarte bine, încât în ceea ce povestea nici nu-ți dădeai seama dacă cele prezentate au fost reale sau pure ficțiuni. Deci, Sadoveanu a aplicat valorile eterne ale umanului unor grupuri sociale, precum pescarii, boierii-războinici de altădată, negustorii, păstorii etc. Însă astăzi aceste grupuri, sau altele derivate din ele, urmăresc să-și impună superioritatea, ele devenind grupuri politice. Politica exprimă anatomia identităților noastre sociale actuale, topica ei!

■ Manuscrisele se primesc la redacția ziarului „Argeșul”
 ■ B-dul Republicii nr. 88
 ■ Pitești ■ 0248217704
 ■ e-mail: argesul@gmail.com
 ■ WEB: www.ziarulargesul.ro

Director coordonator - Mihai GOLESCU

Să cunoaștem cele ale credinței și să trăim cum credem

După originea, natura și lucrarea ei, credința noastră e dumnezeiască. Ea este una din condițiile mântuirii subiective sau personale, alături de harul Duhului Sfânt și de faptele bune. Însuși Domnul Iisus Hristos a făcut dese referiri la credința oamenilor, de ea condiționând nu numai mântuirea sufletului în lumea de dincolo, ci și vindecarea de boli și de patimi în această lume. Și tot credința este izvorul fericirii vremelnice și veșnice, căci Mântuitorul îi zice Sfântului Toma în ziua a opta de la Înviere: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericțiți cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29).

Credința mântuitoare a fost adusă pe pământ de Fiul lui Dumnezeu întrupat. De acest adevăr ne încredințăm și Sfântul Pavel, care spune să avem „ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței” (Evrei 12, 2). Așadar, credința ortodoxă vine de la Mesia Hristos, prin mijlocirea Sfinților Apostoli. Și de aceea, avem o credință apostolică, o ierarhie de succesiune apostolică, iar Sfinții Părinți vorbesc despre o „moștenire a credinței”, care este mult mai mult decât niște simple adevăruri teoretice. Această moștenire e manifestarea în lume a harului Duhului Sfânt.

În limbaj teologic, cuvântul „credință” are mai multe înțelesuri sau sensuri, care nu se exclud, ci se completează și se lămuresc reciproc. Unul dintre acestea este sensul de învățătură revelată, ce are un aspect teoretic și unul practic și presupune atât o cunoaștere a învățăturilor teoretice, cât și o trăire practică. Altfel, „credința fără de fapte moartă este” (Iacov 2, 26). Așadar, Mântuitorul a deschis spre cer două căi: calea adevărului și calea sfințeniei. Iar El este „Adevărul întrupat” și „Sfințenia întrupată”.

Învățătura fără viață virtuoasă este moartă, în timp ce viața fără adevărul credinței este oarbă. Astfel, omul firesc și necredincios nu are lumina înțelegerii în

mintea lui, ca să cunoască tainele duhovnicești ale lumii de aici și de dincolo. Iar rațiunea discursivă nu are capacitatea creațională să înțeleagă și să exprime necreatul. Și universul credinței este mult mai mare decât cel rațional, sau decât cel al științelor pozitive. De asemenea, fără credință omul nu poate trăi nici virtuos, căci toate virtuțile creștine sunt „roada Duhului” (Galateni 5, 22).

Fiind „Adevărul întrupat” și „Sfințenia întrupată”, Mesia Hristos a vorbit adeseori despre adevărul credinței noastre și despre sfințenia vieții pe pământ. Și ca să ne ajute să cunoaștem cele ale credinței și să trăim

cum credem, El a desăvârșit Revelația supranaturală și a întemeiat Biserica în ziua Cincizecimii, prin Pogorârea Duhului Sfânt. Iar Biserica este atât „spital duhovnicesc”, „casă de oaspeți” (Luca 10, 34) și „școală a virtuții”, cât și „stâlp și temelie a adevărului” (I Timotei 3, 15).

Credința are și o dimensiune teoretică, ce se adaugă prin studiul învățăturilor și prin traducerea lor în viață. Și această credință trebuie ferită de extrema neștiinței, precum și de cea a iscodirii. La crearea lumii, omul pământesc a fost făcut foarte ușor de Dumnezeu. Dar la „plinirea vremii”, când lumea avea să fie recreată prin Întruparea Logosului, omul duhovnicesc sau ceresc a fost făcut mult mai greu. Ca să devenim ființe cerești, a trebuit

ca Fiul lui Dumnezeu să Se facă Fiul Omului, apoi să pătimească, să moară pe cruce, să învieze, să Se înalțe cu trupul înviat la cer, să întemeieze Biserica în ziua Cincizecimii și să instituiască Sfintele Taine.

În lumea aceasta au fost, sunt și vor fi două inscripții: una a „cunoscutului Dumnezeu” și alta a „Dumnezeului necunoscut”. Cei care află și dezgroapă „comoara” credinței din „țarina” lumii prin studiu și o valorifică prin practicarea virtuților, aceia se închină „cunoscutului Dumnezeu”. Iar cei ce vor avea o credință nedeșăvârșită, fie ca înțelegere sau cunoaștere, fie ca trăire, aceia se vor închina „Dumnezeului necunoscut” (Fapte 17, 23), ca atenienii idolatri din vremea Sfântului Pavel.

Oamenii care nu armonizează cunoașterea cu credința ca trăire ajung să aibă lipsuri fie din partea minții, fie din partea inimii. Astfel, cei ce nu cunosc și nu vor să cunoască cele ale credinței, aceia au lipsuri din partea minții, față de credința teoretică. Iar cei ce nu trăiesc și nici nu vor să trăiască credința cum trebuie, aceia au lipsuri din partea inimii, față de credința practică. La vremea lor, toți sfinții au cunoscut cele ale credinței și au trăit cum au crezut.

În rugăciunea arhierescă din grădina Ghetsimani, Mântuitorul spune: „Aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3). Tâlcuind aceste cuvinte, Sfântul Luca al Crimeii, care a fost și un genial medic chirurg, zice: „Viața veșnică stă în cunoașterea lui Dumnezeu, în cunoașterea Domnului Iisus Hristos. Așadar, fără cunoașterea lui Dumnezeu, fără cunoașterea Sfintei Treimi, fără credință în Dumnezeu-Omul, în Domnul Iisus Hristos, nu este viață veșnică, adică nu este mântuire... Nu sunt de ajuns doar faptele bune... trebuie ca cei ce fac fapte bune să creadă în Dumnezeu și să-L iubească din toată inima” (Ne putem mântui în orice vremuri, p. 84).

Preot Vasile SORESCU

Puterea credinței și viitura diversității globale

Spațiul global, interconectat tehnologic, economic și informatic, presupune existența în mediul social a unui flux dinamic întreținut constant de amplexarea unor interferențe de ordin ideologic, cultural, religios și etnic. Locuim un spațiu al diversității globale, forțând rigorile adaptării sau vindecării postmodernității. În acest context, înțelegerea rolului tradițional al religiei și al moralității capătă noi dimensiuni, fiind atinse de marea tot mai învolburată a relativizării.

Globalizarea nu doar influențează atitudinile sociale și culturale, ci redefineste capitalul cultural și condiționarea morală pe care religiozitatea le instrumentează. Acest proces ridică întrebări esențiale privind impactul educației religioase, al valorilor morale, asupra unei lumi marcate pregnant de alienarea capacității deliberării morale și forțată să se confrunte cu viitura abruptă a complexității.

Viața Bisericii funcționează ca un câmp de reflecție asupra valorilor credinței și de asumare a cerințelor morale, un mediu de recunoaștere și reactualizare, o străpungere a orizontului realității prezente care lasă vederii sufletului sensul veacului viitor, precum și premisa Împărăției veșnice. Întorși în timpul de acum, sesizăm faptul că atașamentul religios se află în pragul un moment de cotitură. Lovită de același val al relativizării morale, confundată odinioară fie cu bigotismul și obscurantismul, afectată – mai nou – de eticheta ambiguă a filosofării și ideologizării, religiozitatea a dovedit o rezistență asiduă în spectrul interconectării. Totuși, rămân în derulare pe termen lung efectele deturnării orchestrate de regimurile politice trecute, de a scoate dimensiunea pur spirituală a manifestării credinței din sfera publică, lăsându-i – altminteri – destulă vizibilitate la nivelul unei instituționalizări suficient controlate politic. Această retragere are implicații profunde, până astăzi, asupra evoluției moralei sociale în arealul credinței, interogând dacă religia mai constituie la acest moment o forță a depășirii postmodernității secularizante sau rămâne o relicvă a folclorului religios-etnic, lăsată în urmă de evoluțiile timpului.

Conexiunile prezentului somează drastic acea formă de reviriment pe care comunitatea credinței nu o poate ignora și nici refuza în extenso. Condiția alienării morale a societății globalizate, în care suntem parte, forțează în mod necesar un răspuns. În acest context, renașterea religiozității, cultivarea sentimentelor religioase reprezintă răspunsul capabil să întâmpine complexitatea socială și riscurile pe care aceasta le comportă. Dovada unei purtări îndoielnice, accesele de individualism, ignorarea disciplinei duhovnicești în viața unora dintre noi, creștinii, accentuează imaginea greșită a unui creștinism formal, vulnerabil, irelevant, incapabil să stăvilească răul din lume. Creștinismul european nu s-a dovedit suficient de rezistent la învolburările timpului. Aceasta poate explica de ce forurile europene au ezitat să facă referiri explicite la creștinism în documentele lor constitutive. Un fapt care transpune identitar imensul obstacol de conștiință al societății europene.

Pe de altă parte, criticile excesiv-fundamentaliste formulate la adresa stadiului actual asumat de mediul social trădează, în sens larg, lipsa spiritualității profunde menită să vindece, trădează absența unor alternative morale constructive.

Înrâurirea educației religioase asupra societății rămâne pe mai departe marcată de amplexarea unui dialog schematic între instituționalismul religios și cel social. Un astfel de reducionism riscă să simplifice realitatea, conducând la o criză a legitimității religiei și a valorilor, unde credința normativă își pierde atractivitatea în fața libertinismului ideologic sau a individualismului exacerbant.

În spațiul locuit de o națiune majoritar ortodoxă, precum este națiunea noastră, relaționarea socială nu poate exclude trăirea religioasă, compasiunea, emoția religioasă și practicarea virtuților pe care Biserica le valorizează și le propovăduiește. Comunitățile credinței vădesc permanent o valență tainică: anume aceea a unei însuflețiri care se cultivă la baza societății. Mântuitorul Hristos, Însuși, nu și-a ales ucenici și apostoli din clasa socială cea mai de sus, nici dintre cărturari, nici dintre puternicii timpului și nici dintre căpetenii, ci i-a chemat pe acești umili ucenici și apostoli dintre cei mai de jos ai lumii Sale.

Alegerea, mai precis chemarea aceasta, vorbește despre măreția puterii lui Dumnezeu de a face „din pescari apostoli”, dar demonstrează fără dubiu că dăinuirea credinței ține de forța lăuntrică a însuflețirii care vibrează la măsura sufletelor oamenilor obișnuiți, nesofisticați, ne-filosofici. Singura cuprindere logică a acestui fapt ar fi aceea că învățătura credinței nu se referă atât de mult la ceea ce mintea poate pricepe, ci la ceea ce inima poate înțelege despre soarta vieții celorlalți. Credința în Dumnezeu se traduce simplu ca **răspundere comună față de soarta celui alt.** Aceasta ar fi calea de a întâmpina valul veacului, individualismul, egoismul, însingurarea, orgoliile, răutățile, vanitățile.

Puterea credinței fiecăruia dintre noi rămâne relevantă doar în măsura în care aceasta se poate confrunta cu obstacolele timpului și poate răspunde nevoilor de moralitate și de înnoire duhovnicească ale unei societăți aflate în continuă schimbare. Prin însușirea unor deprinderi de viață animate de mărturia credinței adevărate, încredere în Dumnezeu, grijă și compasiune pentru celălalt, omul religios al acestui secol dobândește statura morală adecvată menirii sale. Doar în această cheie, în acest temei, religia poate depăși pericolele formalismului sau accentele radicalizării, oferind speranță și direcție într-o lume marcată de incertitudine.

Preot Lucian GRIGORE

Concert de pricesne

„La umbra Crucii Tale”

În seara de 13 octombrie, Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului, prin Sectorul Cultural și Comunicații Media, a organizat, în biserica Parohiei Rucărul de Mijloc, Protoieria Câmpulung Muscel, concertul de pricesne „La umbra Crucii Tale.” În calitate de moderator, părintele Ovidiu Marian Vlăsceanu, consilier cultural și comunicații media, a transmis publicului arhieresc binecuvântare a părintelui arhiepiscop Calinic Argeșeanul, le-a mulțumit tuturor celor implicați în acest proiect și i-a prezentat pe invitați.

Seara duhovnicească a început cu Octavia Ioana Ambrinos din Oești, elevă în clasa a III-a, care a încântat pe cei prezenți prin puritatea și frumusețea pricesnelor interpretate. Bianca Maria Andreea Popescu din Câmpulung Muscel, elevă a Școlii Gimnaziale „Nanu Muscel”, a continuat pelerinajul muzical, prezentând, în fața celor peste 300 de credincioși, un buchet muzical, arătând astfel cât de importantă este rugăciunea pentru credincioși.

Un moment aparte a fost oferit de copiii de la „Mussicals by Gina Pavel”. Aceștia au adus lacrimi de bucurie în ochii creștinilor, pentru că pricesnele pe care le-au pregătit au fost ascultate cu mare drag.

Domnul Dragoș Ștefan Șeuleanu, doctor în științe economice și afaceri internaționale, manager, jurnalist de radio și expert în transfer de

cunoaștere, le-a mulțumit atât părintelui Avram Iulian, pentru dragostea cu care a îmbrățișat proiectele desfășurate în biserică, precum și părinților copiilor care au participat la program.

Următoarea invitată a fost Luminița Ioana Vlaicu care, deși locuiește în Brașov, a copilărit la Rucăr și a adus un prinos de mulțumire, muzical, mulțumind

Lui Dumnezeu pentru darurile primite. O surpriză plăcută a fost prezența familiei Sianu - Ion, Marinela și Ioana - originară din Rucăr, care a dorit să ofere o cântare iubitorilor de pricesne.

Părintele paroh Avram Iulian de la Parohia Rucărul de Mijloc le-a mulțumit ierarhului pentru binecuvântare în desfășurarea lucrărilor și activităților întreprinse la parohie și tuturor celor care s-au implicat în buna desfășurare a evenimentului cultural.

Cetatea Basarabilor a fost reprezentată la acest concert de Daria Maria Ninu, a cărei voce a răsunat în frumoasa biserică din Rucăr, făcând să vibreze sufletele sutelor de participanți.

Ansamblul „Cununa Domneștiului” a fost invitatul special al serii, încântând publicul cu repertoriul ales și frumusețea costumelor populare.

A fost părtaș la această seară plină de binecuvântare și noul primar al comunei Rucăr, Ion Pîrnuță. Părintele Ovidiu Vlăsceanu i-a îndemnat pe toți creștinii să fie apostoli și să povestească despre cele văzute și auzite la biserică din Rucăr. La finalul concertului, sute de voci au cântat laolaltă *Rugăciunea Domnească*, într-o comuniune desăvârșită.

O.V.

Sfânta Parascheva – ocrotitoarea Iașului și a întregii Ortodoxii

Întotdeauna, când a fost timpul de a scrie despre oameni și evenimente, m-a cuprins îngrijorarea cum să fie acel material, pentru a reflecta adevărul ca bobul de rouă în care raza soarelui strălucește.

Dar atunci când a trebuit să scriu despre tainele lui Dumnezeu și despre puterea Lui care se arată întru Sfinții Săi, îngrijorarea mea a crescut și mai mult. Mi-am amintit de glasul psalmistului David care ne cheamă mereu de peste multele veacuri: „*Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, minunile pe care le-a pus Dumnezeu pe pământ!*” (Psalmul 45, 8). Lucrarea lui Dumnezeu în Cer și pe pământ ni se arată nouă întru desăvârșită armonie, minunându-ne de grija și bunătatea lui Dumnezeu de a ne bucura inima, exclamând: „*Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!*” (Psalmul 103, 23).

Între miile și milioanele de sfinți cunoscuți și necunoscuți, ca-n cununa de aur cu pietre prețioase, se află și Sfânta Cuvioasă Parascheva, ale cărei sfinte moaște se află în cetatea spirituală din Iași Moldova. Mare a fost bucuria creștinilor, preoților și ierarhilor când, în 13 iulie 1641, moaștele Sfintei Parascheva veneau pentru totdeauna, în dulcea capitală a Moldovei, aproape de inima creștinilor ca blândă mângâietoare și grabnic ajutoare. Știm că domnitorul Vasile Lupu călcase cu piciorul în cetatea Argeșului, însoțit de învățatul cărturar Varlaam, mitropolitul Moldovei, închinându-se în Biserica Sfântul Nicolae Domnesc și în Catedrala lui Neagoe Vodă Basarab, precum și la moaștele Sfintei Mucenițe Filoteea. Atunci s-au umplut de admirație, dar și de o invidie fără margini, văzând frumusețea ctitoriilor basarabe, dar și prezența sfintelor moaște ale Sfintei Filoteea, care ocrotea, de sute de ani, spațiul argeșean și al întregii Țări Românești.

După cum se vede azi, hotărât lucru, nu se putea lăsa mai prejos și la zidirea Bisericii Trei Ierarhi, s-a silit din răspuțeri să fie împodobită

cu Sfinte Moaște. Făcând demersuri stăruitoare către Patriarhul Ecumenic Partenie I al Constantinopolului, precum și la Sultanul Murat al IV-lea, așa cum grăiesc înscrisurile lui Dimitrie Cantemir: *Sultanul Murat al IV-lea a dat voie domnului Moldovei, Vasile, să strămute sfintele ei moaște din Biserica Patriarhicească a Constantinoplei și le-a câștigat acestea pentru cele multe și mari binefaceri și slujbe făcute Sfintei Biserici celei mari; că din însuși veniturile sale – a plătit peste 260 pungi ce datora ea turcilor, (...) 300 de pungi la Poarta Otomană, ca să ia voie pentru strămutarea sfintelor moaște.*

Toată strămutarea este zugrăvită pe peretele de miazăzi al Sfinților Ierarhi unde se află sfintele moaște! Vom sublinia că Sfânta Parascheva s-a născut în anul 1025, în localitatea Epivat (azi Boiados) în Turcia, pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol, azi Istanbul, din părinți, tatăl administrator al localității, iar mama, Sofia, o creștină înțeleaptă și evlavioasă, care au mai avut un prunc ajuns mai târziu episcop, pe nume Epifanie, în localitatea Madita din Tracia, ale cărui moaște făceau minuni spre marea bucurie a creștinilor. Din pruncie, a urmat sfaturile mamei sale Sofia, mergând la biserică și făcând milostenie celor săraci. Silită la căsătorie, ea fuge în noaptea nunții, împărțind averea la săraci și eliberând pe toți robii, merge în Constantinopol și apoi la Mănăstirea Heraclea Pontului, petrecând în posturi aspre și rugăciuni stăruitoare.

Marea dragoste pentru Iisus i-a îndreptat pașii spre Ierusalim, unde s-a închinat la mormântul lui Iisus și la Peștera din Betleemul Iudeii, mergând apoi în Valea Iordanului, unde s-a nevoit, ca și Maria Egipteanca, ani de zile în post și rugăciune și unde ar fi dorit să rămână până la sfârșitul vieții. Un înger al Domnului, însă, arătându-i-se, i-a zis: *Să lași pustiu și să te întorci în patria ta, că acolo ți se cuvine să-ți dai trupul pământului! Așadar, s-a întors de îndată în Epivat și, fără să fie cunoscută de săteni, va sluji în biserică în asceză absolută.*

Având doar 25 de ani, pleacă spre Domnul, fiind înmormântată nu departe de biserică, în apropierea malului mării. După o vreme, sfintele ei moaște au fost descoperite printr-o minune, în urma unui vis în care îngerul i-a poruncit preotului bisericii să îndepărteze de lângă trupul Sfintei Parascheva un mort așezat în apropiere. Umblând în mormânt au aflat trupul Sfintei Parascheva întreg, plin de miresme și izvorător de mir, prin care se făceau vindecări tuturor celor care se apropiau cu credință de sfintele moaște. Acesta este motivul pentru care Țarul Asan I al Imperiului româno-bulgar, care

domnea alături de fratele său Petru, a luat sfintele moaște și le-a așezat la Târnovo, capitala Imperiului, unde au stat 150 de ani într-o mare cinste.

În anul 1393, turcii distrug Imperiul româno-bulgar și sfintele moaște ale Cuvioasei Parascheva vor fi duse la Belgrad, unde au stat până în anul 1521, când s-au întors din nou la Constantinopol, din cauza turcilor cuceritori, stând încă 120 de ani, făcând minuni și aducând bucurie tuturor creștinilor din Balcanii cotoșiți de păgânătate.

De aici, cu mare cinste și credință, la 14 octombrie 1641, au fost aduse în Moldova, unde se află și unde cu evlavie, creștinii români de pretutindeni și din alte părți ale lumii vin să se închine, făcând prin darul lui Dumnezeu un noian de minuni. În România este mult cinstită, chiar înainte de a veni la Iași în 1641. Iată că, în secolul XIV, la Rășinari, lângă Sibiu, s-a zidit o biserică cu hramul Sfânta Parascheva, iar la Roman – Neamț, în secolul XV, o biserică cu hramul Sfânta Vineri, așa cum se mai numește Sfânta Parascheva la noi. Păstorind și județul Teleormanului, am constatat că sunt foarte multe biserici închinare Sfintei Parascheva și Sfintei Filoteea.

Așa se explică faptul că Mircea cel Bătrân le-a luat de la Târnovo pe cele două sfinte: Parascheva și Filoteea, în anul 1393, când a fost cotoșit de turci, și au fost aduse dimpreună în Țara Românească, unde au stat o vreme, Sfânta Parascheva fiind dusă apoi la Belgrad, iar Sfânta Filoteea, la Curtea de Argeș. Pictorii, cu bună știință, pictează în biserici pe cele două sfinte: Parascheva și Filoteea alături, noi bucurându-ne și rugându-le să ne ocrotească cu darurile lor de la Dumnezeu. Așadar, dimpreună cu Înțeleptul Solomon, vom spune plini de bucuria credinței: *Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu... Dreptii în veci vor fi vii și sufletul lor nemuritor!* (Înțelepciunea lui Solomon III, 1; IV, 7,15).

Doamne, Iisuse Hristoase, Îți mulțumim pentru bucuria făcută nouă prin Sfinții Tăi!

Calinic ARGEȘEANUL

Mănăstirea Bistrița – Vâlcea

Mănăstirea este tinda raiului, casa lui Dumnezeu, poarta cerului, locul împlinirii, cerul cel de pe pământ și locul în care se arată iubirea lui Dumnezeu.

Zbuciumul societății în care ne ducem viețuirea zilnică își pune amprenta și asupra stării duhovnicești. Alergăm, muncim, ne uităm speriați la vecinul nostru, la colegul nostru, facem planuri, dar uneori uităm cel mai important lucru: **sufletul**. Este adevărat că nu se vede, nu se poate atinge, însă există și are locul lui bine stabilit în trupul firav pe care-l purtăm în frumusețea lumii văzute.

Cu ce se hrănește sufletul? Cu rugăciunea sinceră către Bunul Dumnezeu sau Bunuțul, cu faptele bune, cu Spovedania și Sfânta Împărtășanie, cu participarea la sfintele slujbe, dar și cu vizitarea unor oaze ale spiritualității și trăirii duhovnicești, adică a mănăstirilor.

Într-o frumoasă duminică, pornesc la drum pentru a vizita și a mă ruga la Mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea. Pornesc din Curtea de Argeș către municipiul Râmnicu Vâlcea. Afară este cald, atmosfera potrivită pentru rugăciune, însă cel rău parcă vrea să își dea în petec și să ne strice pacea. Cum face asta? Nici nu are nevoie de prea mult. Gropile mari și primitoare din carosabil, prezente la fiecare pas, parcă ne împing către casă, dorind să ne oprim din urcușul divin planificat.

O mare bucurie cuprinde sufletul atunci când văd frumoasele așezări ale creștinilor români, care iubesc căsuța lor și lucrează cu mare bucurie petecul de pământ, binecuvântat de Dumnezeu.

Legenda întemeierii satului Costești spune că sub poalele muntelui Buila s-au așezat în vechime trei frați ciobani: Costea, Bărbat și Dobre, întemeind satele Costești, Bărbătești și Dobriceni. Putem data apariția toponimului Costești în a doua jumătate a secolului XII, în vremea lui Litovoi și Farcaș. Călcăm pe locuri pline de istorie. Oare ne dăm seama de acest lucru? Grijile și spaimele prin care trecem ne mai lasă să vedem și pe Bunuțul?

Veche vatră monahală, Sfânta Mănăstire Bistrița, ctitorie a boierilor Craiovești, zidită între

anii 1492-1494, este situată în zona de la poalele munților Căpățâanii, odinioară împădurită, pe malul drept al apei grăbite a Bistriței, de unde își va fi primit denumirea de proveniență slavonă, „bîstro” însemnând „repede”. A fost construită de la început ca o cetățuie, căci în zona

submontană, viața comunităților monahale se desfășura mai lin.

Prima atestare documentară a Mănăstirii Bistrița este un act din , al lui . A fost distrusă din temelii de către , la . Un document al vremii specifică faptul că Mihnea Vodă, care lupta împotriva Craioveștilor, „și mănăstirea lor, carea o făcuse ei pre râul din temelie o au risipit”. A fost refăcută în timpul lui , între - , tot de către boierii Craiovești. De-a lungul timpului, a suferit multe faceri și prefaceri, dar cu ajutorul Maicii Domnului a rămas în picioare și va dăinui în veac.

Biserica se înalță semeață în mijocul curții mănăstirii. Liniște! Parcă nici vântul nu mai adie, așa cum o făcuse puțin mai devreme sau poate că îngerii și-au strâns aripile pentru a nu deranja pelerinii, care așteptau să ajungă la racla cu moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul. Rugăciune, suferință, speranță! Asta am simțit în sfânta biserică. Da, eram în tinda Raiului! Dumnezeu ne trimite binecuvântarea Sa, ne trimite mijlocitorii

cei sfinți care duc rugăciunile noastre cu mare viteză către Prea Sfânta Treime!

Mă opresc în fața raclei în care se află moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul și mă întreb dacă nu cumva a obosit de atâția pelerini și rugători! Deh, minte de muritor! Îmi e rușine puțin de aceste gânduri năstrușnice, le alung din mintea mea, pentru că nu fac altceva decât să mă distragă de la scopul pentru care am venit aici. Am stat câteva momente în fața raclei, pentru a da posibilitatea și celorlalți din spatele meu să se roage, și am cerut mijlocitorului către Dumnezeu să apere poporul român de boală, de foamete, de cutremur, de potop, de năvălirea altor neamuri peste noi și de războiul cel dintre noi, care a dus la despărțirea românașilor noștri greu încercați de-a lungul istoriei.

Marele ban al a adus de la cea mai de preț comoară a lăcașului, moaștele . Trupul sfântului nu a putrezit niciodată și s-a dovedit purtător de mari daruri: vindecă bolile trupești și sufletești, aduce ploaia pe timp de secetă, lucru ce face ca lăcașul să fie asaltat de numeroși pelerini. Legenda spune că moaștele sfântului au fost cumpărate de Barbu Craiovescu de la un turc cu aur. bănuia că va lua o sumă importantă echivalentă cu greutatea moaștelor. Însă dragostea banului față de moaște are alt deznodământ: așezate pe un taler, într-adevăr cântăresc greu, dar când banul Craiovescu pune galbenii, talerul se echilibrează la o sumă mică. Acest lucru face ca turcul să exclame: „Vezi, vezi, cum creștin la creștin trage”. Se mai spune că la , când epidemia de ciumă cuprinsese, este adusă racla cu moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul în fața Mitropoliei, iar în urma rugăciunilor ținute ciuma a început să dea înapoi, dispărând definitiv. În anul , donează o raclă de argint în care să fie așezate sfintele moaște.

Sufletul primise hrana duhovnicească. Am ieșit din biserică și m-am bucurat de frumusețea florilor din curtea lăcașului de cult. Drumul nostru va continua către Peștera Sfântului Grigorie Decapolitul!

Pr. Ovidiu VLĂSCIANU

Biserica Parohiei Budișteni a fost resfințită

La 15 octombrie, Parohia Budișteni din Protoieria Topoloveni s-a aflat în sărbătoare. De la primele ore ale dimineții, foarte mulți credincioși au venit să participe la slujba de sfințire a bisericii cu hramul Adormirea Maicii Domnului. Slujba de târnosire a sfântului locaș a fost săvârșită de Înaltpreasfințitul Părinte Calinic Argeșeanul, arhiepiscop al Argeșului și Muscelului. După acest moment mult așteptat de întreaga comunitate, chiriarhul a oficiat Sfânta Liturghie, împreună cu un sobor de preoți și diaconi. În cuvântul rostit cu această ocazie, ierarhul argeșean a vorbit despre eforturile comunității din parohia Budișteni pentru restaurarea bisericii.

Prima biserică a satului a fost atestată la anul 1647. Actuala biserică de zid a fost zidită pe temelia fostei biserici de la 1837, în perioada anilor 1907-1908, la inițiativa preotului Constantin Crețu și a

domnului C. Simescu, fiind sfințită la 24 august 1908. Pictura, la acea vreme, a fost realizată de pictorii Ioan Mușatescu și Ion Dogărescu. În perioada anilor 1930-1931, biserica a fost consolidată, iar pictura restaurată în anul 1939, de pictorul Nicu Toma și în anul 1965, de pictorul Gheorghe Trășculescu din București, a fost resfințită la 7 noiembrie 1965.

Întrucât nimeni și nimic nu este veșnic și neferit de stricăciunie, în afară de Domnul Dumnezeu, nici biserica Parohiei Budișteni nu a fost cruțată, motiv pentru care și acest lăcaș de rugăciune necesita intervenții pentru redobândirea frumuseții de odinioară. Cu binecuvântarea și aprobarea Înaltpreasfințitului Părinte Calinic Argeșeanul, la această parohie a fost numit, în anul 1995, preotul paroh Daniel Gigel Turturoiu care, în anul 2002, a început primele lucrări de consolidare

și de înfrumusețare ale bisericii parohiale. Lucrările au fost continuate, din încredințarea și aprobarea ÎPS Calinic, de actualul preot paroh, Mihail Ungureanu, începând cu anul 2004, acesta fiind sprijinit financiar de ctitorul principal, domnul Octavian Simescu, și de alți buni creștini. În semn de recunoștință, domnului Simescu i-a fost acordată medalia creștin ortodoxă „Sf. Ioanichie cel Nou de la Muscel”. Pentru alți binefăcători au fost acordate diplome de vrednicie. Preotul paroh Mihail Ungureanu a primit distincția de iconom stavrofor. La toate lucrările săvârșite au contribuit material și moral, de-a lungul anilor, membrii Consiliului Parohial, Primăria comunei Leordeni, Secretariatul de Stat pentru Culte și enoriașii Parohiei Budișteni.

Cu această ocazie, biserica din Budișteni a primit al doilea hram, închinat Sf. Arh. Mihail și Gavriil.

S-au lăsat de primărie și au trecut la șoferie...

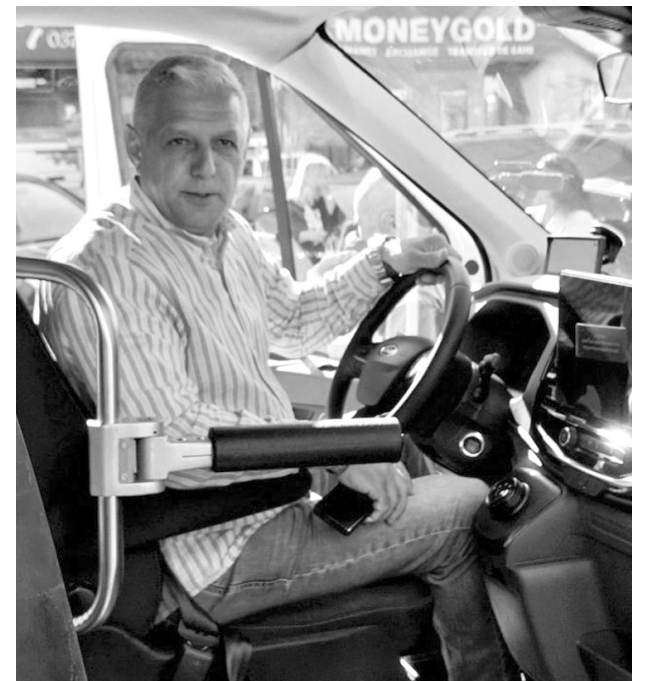
Luna aceasta, într-o conferință de presă susținută de , autoritățile județene au prezentat noul model de microbuz electric Ford care va fi utilizat pentru transportul elevilor la școală. Vor fi 25 astfel de microbuze care vor asigura transportul școlar în mai multe din Argeș. Printr-un act adițional semnat cu ministrul, C.J. Argeș a reușit să obțină, în plus, încă trei vehicule similare. Acestor 28 de microbuze li se adaugă alte 17 microbuze obținute printr-o finanțare AFM (Administrația Fondului pentru Mediu).

Primele localități care vor primi microbuzele electrice noi sunt cele care au reușit să monteze stațiile de încărcare. Este vorba despre **Berevoești, Călinești, Leordeni, Valea Mare Pravăț și Mihăești**. Prioritatea a fost stabilită, logic, prin

această condiție de a avea puncte de încărcare în localitate. Restul Unităților Administrativ Teritoriale trebuie să se ocupe de această problemă.

La eveniment au fost prezenți și primarii localităților care au deja stații electrice pentru microbuze, printre care), respectiv Marian Ibric (Leordeni). Aceștia au putut admira noile vehicule, s-au urcat la volan, dar au fost și curioși să afle ce se ascunde sub capotă. Asta pentru că administratorii U.A.T.-urilor au început un curs de instruire, alături de angajații direct implicați în transportul cu microbuze școlare (șoferi, mecanici, electricieni).

Primele cinci microbuze electrice școlare sunt pe drum către localitățile și școlile din județ. Acestea fac parte dintr-un lot de 25 de microbuze,

iar restul vor fi livrate până la sfârșitul lunii noiembrie. Așadar, elevii din Argeș vor beneficia de mijloace de transport moderne și ecologice.

G. OLTEANU

Reeducarea prin tortură

O REALITATE TRĂITĂ ȘI MĂRTURISITĂ DE MIHAIL DIACONESCU

Am fost invitată la cel de-al XXIV-lea Simpozion Internațional „Experimentul Pitești – Reeducarea prin tortură”, desfășurat în perioada 27-29 septembrie 2024, la Pitești. Distinsa doamnă profesoară Maria Mona Vâlceanu, scriitor, apropiată colaboratoare și bună cunoscută a operei regretatului meu soț, romancierul Mihail Diaconescu, mi-a sugerat să prezint un expozeu inspirat de volumul „Serile la Vulturești, Nuvele și amintiri sentimentale”, apărut în 2016, sub egida UZPR. Am urmat îndemnul prietenei mele și bine am făcut. Sub titlul „Realitate trăită și mărturisită de scriitorul Mihail Diaconescu”, am expus evenimente petrecute prin anii '50, legate de familia autorului.

Ascultând expunerile celorlalți participanți, iar apoi rostindu-mi evocarea, mi-au dat lacrimile când am realizat că, de fapt, eu am avut o copilărie liniștită, nu am simțit direct nedreptățile și tragediile trăite de alte familii din țara noastră

frumoasă, urgisită de vremuri. Deși, dacă mă gândesc bine, și familia din partea mamei a trecut prin clipe foarte grele.

Am fost impresionată, aflând despre momentele cumplite prin care au trecut studenții, și nu numai ei, duși de-a valma, ținuți și maltratați în închisori. M-a impresionat, de asemenea, faptul că, de douăzeci și patru de ani, numărul celor care au suferit și sunt evocați nu s-a epuizat. Au fost foarte mulți.

La simpozion au fost prezenți profesori, istorici, cercetători, scriitori din toate colțurile țării și de dincolo de granițe. Îmi exprim toată gratitudinea față de conlucrarea cu succes a celor implicați în organizare: Fundația Culturală Memoria – Filiala Argeș; Asociația Foștilor Deținuți Politici din România; Primăria Pitești; Muzeul Județean Argeș; Fundația Română pentru Democrație, București; Institutul pentru Studiul Arhivelor, Chișinău; Institutul și Biblioteca Română, Freiburg, Germania; Institutul de Istorie Socială Pro Memoria, Univ. Chișinău; Centrul de Cercetări Istorice, Cernăuți, Ucraina.

Domnul profesor univ. dr. Ilie Popa, împreună cu grupul de organizatori, a invitat personalități care au expus, documentat, viața și evenimentele unor oameni ce au suferit pe nedrept și despre care nu s-a spus încă totul.

În cuvântul prezentat, m-am referit la două momente care au influențat familia soțului meu, întâmplări evocate în volumul amintit, „Serile la

Vulturești”. Zvonul că instructorul de partid sosit de la Câmpulung Muscel în localitatea Vulturești, situată la vreo 30 km de Pitești, cercetează fiecare casă, l-a determinat pe tatăl lui Mihail, preotul și învățătorul de țară Aurelian Diaconescu, într-o zi, să scoată multe cărți din bibliotecă și să le dea foc, în spatele casei. Erau volume de beletristică, de teologie, diverse tratate în română și germană. Mihail cu frații și cu alți copii din vecini se bucurau în jurul focului. Totul, până în clipa în care a zărit în flăcări cartea sa preferată, *Max und Moritz*. Ea cuprindea povești hazlii și desene minunate. A început să strige cu disperare: „Cartea mea! Cartea mea!...”, dar era prea târziu. Multe nopți, el s-a trezit din somn strigând: „Cartea mea!...”

Într-adevăr, după câteva zile, instructorul de partid venit de la Câmpulung a intrat în curte, prin toate camerele și a ajuns la biblioteca imensă. A început să scoată cărți, dar – își amintește copilul – totuși nu le-a aruncat pe jos, exclamând: „Astea nu au ce căuta aici!” Apoi, ca și când părintele Aurelian nu era acolo, cu băiatul cel mare de mână, le-a spus celor doi însoțitori: „În Spania, cei mai înrăiți anticomuniști au fost popii... Trebuiau împușcați toți.”

Taica părintele l-a strâns de mână pe Mihail, care l-a văzut mișcând din buze, semn că se ruga...

Eu am ales să vorbesc despre acest episod, dar familia preotului Aurelian Diaconescu a trecut prin multe alte evenimente grele, așa cum au pățit și alți locuitori din zonă.

Cred că reuniunile cu astfel de tematică trebuie să continue pentru neuitare, dar și pentru ca generațiile viitoare să ia aminte și ca aceste lucruri grave să nu se mai repete în neamul nostru bun și răbdător, supus la atâtea încercări și nenorociri.

Corina VLAD DIACONESCU

Jurnal de călător

SCOTIA

De-a lungul anilor, am văzut în bună măsură centrul, sudul și o parte din nordul Europei. Nici nu mi-a trecut prin cap că Scoția are un imens potențial agricol, ce face din această țară un grânar al continentului comparabil cu Franța sau Ucraina.

Am trecut prin zone de șes, dar și prin unele colinare, unde alternează nesfârșite culturi de cereale, păduri și mici cătune, unde se văd câteva clădiri aparținând fermierilor ce fac o agricultură performantă cu utilaje de ultimă generație. Culorile dominante sunt verde-crud și galbenul-auriu al grâului aproape copt, într-o țară ce n-a știut niciodată ce-s canicula și seceta. Oriunde privești, până la limita orizontului, n-ai să vezi decât terenuri imense sau parcele de diferite suprafețe, perfect cultivate pe care miliardele de spice de grâu, secară, orz sau ovăz cresc toate până la aceeași înălțime de parcă ar fi măsurate. Iar pe terenurile destinate pășunatului, pe șes sau pe coline de mică altitudine, am

văzut, ca în Austria, mii de vaci grase și cu ugere babane și zeci de mii de oi. Toate pasc apatic și nestresate de nimic sau lenevesc și dorm culcate, sătule de atâta iarbă de calitate, udată zilnic de câteva reprize de ploaie, iar în lunile de iarnă, chiar dacă ninge, nu îngheață niciodată.

Se estimează că în Scoția sunt aproximativ șapte milioane de oi. N-am aflat câte vaci sunt în această parte din Marea Britanie. Lâna de la aceste oi nu este aruncată și nici nu i se dă foc, așa cum se cam întâmplă acum în România. Iată explicația faptului că pe firmele multor magazine din Edinburgh scrie *Cashmere*. Se vând aici stoffe de calitate, pulovere, fulare și țesături pentru femei și pentru bărbați, mantouri și kilturi tradiționale.

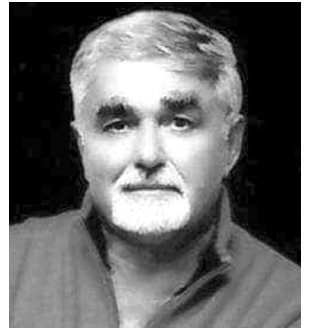
Altă observație: nimeni nu păzește turmele mari de oi sau de vaci. Nici ciobani, nici câini, indiferent că-s ciobănești sau precum cei din Australia. Prădători naturali nu sunt, pentru că lupii și urșii au fost decimați de mult. Toate suprafețele destinate pășunatului sunt împrejmuite cu garduri electrice înalte de aproximativ un metru. Ni s-a spus că unele turme de oi sau de vaci rămân pe câmp și noaptea, fără riscul de a fi atacate de alte animale sălbatice sau furate.

Când se iese de pe autostradă, pe drumurile naționale care nu sunt mai late de opt metri se conduce prudent și fără teribilisme indiferent că-i vorba de motociclete, mașini sau autocare. În zonele colinare, unde sunt serpentine nu foarte periculoase, pe asfaltul perfect și pe ambele sensuri de mers, cu vopsea albă scrie cu majuscule „SLOW”. Un îndemn adresat șoferilor să reducă viteza pentru prevenirea accidentelor.

Șoferul autocarului, un tip foarte bine informat, cu o voce radiofonică și un timbru plăcut, ne-a atenționat, la un moment dat, să privim spre stânga. Am văzut două capete de cai, înalte de cinsprezece metri, realizate din metal, cel mai mare monument din lume dedicat acestui formidabil animal.

(Fragment din *Edinburgh – capitala Scoției și lider mondial pe piața whiskyului*)

Viorel PĂTRAȘCU

Întrebări cu rost

Ce mai lasă argeșenii la amanet?

Când spui amanet te gândești la bijuterii, produse electronice, chiar și la autovehicule. Existența acestor magazine este alimentată de nevoia urgentă de bani, iar majoritatea persoanelor care apelează la aceste „servicii” se află sub presiunea unui credit, sau într-o situație financiară dificilă care se ivește neașteptat.

Totuși, să o spunem drept, au devenit „indispensabile” odată ce fenomenul jocurilor de noroc a luat amploare, iar la Pitești rezultatele se pot vedea clar. Observăm cum, chiar pe axa centrală a municipiului (Bulevardul I.C. Brătianu), s-a dezvoltat un lanț solid de săli de jocuri, flancate de case de amanet și bancomate, prezente ca un răspuns firesc la cererea mare de pe acest segment.

Activitatea este îndeosebi nocturnă, când patima jocurilor îi împinge pe mulți să risipească toți banii pe care îi au. A doua zi, la amanet, vânzătorii te întâmpină cu noi și noi oferte, în special cu **telefoane mobile premium**, care au costat câteva mii de lei. În general, reducerile față de prețul inițial sunt semnificative, fiindcă amanetul oferă pe astfel de produse destul de puțin, exploatând vulnerabilitatea clienților.

Recent, am auzit o poveste și mai interesantă. Sunt persoane care lasă, iar în foarte scurt timp rămân, din nou, fără bani, aflându-se în imposibilitatea de a plăti comisionul pentru a-și recupera bunurile. După o perioadă specificată în contract, dacă respectivii nu au reușit să plătească, pierd produsul definitiv. Astfel, patronii de la amanet rămân cu valori mari cărora, în mod cert, le găsesc o întrebuințare sau le dau mai departe.

Cât privește clienții care cumpără de la amanet, aceștia pot profita și ei, în anumite situații. Au la dispoziție o mare varietate de bunuri de larg consum, iar prețurile sunt negociabile. Desigur, trebuie să fii atent ca produsele să nu aibă probleme, cu toate că, la o casă de amanet serioasă, toate sunt testate și eventualele defecte sunt menționate din capul locului.

Vitrinele centrale sunt pline de telefoane *Apple*, de la generațiile mai vechi, până la ultimele apariții de pe piață. Aceste atractive gadgeturi, văzute de unii ca obiecte de opulență și cu statut social superior, se vând cel mai bine, fiind urmate îndeaproape de telefoanele *Samsung*, care sunt apreciate pentru

prețul accesibil, dar și pentru faptul că sunt mai flexibile, în ceea ce privește funcționalitatea. În vitrinele laterale se găsesc, de obicei, mărci mai puțin populare de telefoane (*Motorola*, *Huawei*), iar în colțurile întunecate sunt depozitate laptopuri, console de gaming, boxe sau televizoare. Acolo unde spațiul permite, se țin și motocutere, biciclete și alte produse voluminoase.

Anumite case de amanet au un profil clar. Unele mizează pe bijuterii, altele pe telefoane, dar există și amanet exclusiv auto. Personal, cele mai interesante mi se par acelea unde poți găsi de toate. Și la prețuri cât mai mici, dacă se poate. Atenție, uneori te poți păcăli cumpărând mai scump decât la magazin. Se întâmplă mai ales cu produse pentru care amanetul a plătit mult la un anumit moment, iar acestea s-au devalorizat rapid.

Sunt casele de amanet necesare? Cu siguranță! Unii le văd ca pe ceva negativ, însă, în realitate, ceea ce se petrece în afara lor este singurul lucru negativ. Anume, faptul că multe persoane au probleme financiare din pricina dependenței de jocuri de noroc sau de împrumuturi necalculate corespunzător posibilităților. Nu există statistici oficiale solide cu privire la aceste persoane, fiindcă majoritatea se fereșc să fie catalogate ca „dependente”, nu caută sprijin specializat și, fără să își dea seama, se scufundă și mai mult în această gravă situație care poate degenera în acte de violență, vătămare a celor din jur sau autovătămare.

George OLTEANU

Primum la redacție

Supărările unui sculptor nonagenar

Printr-o nouă scrisoare trimisă pe adresa redacției, **Nicolae Georgescu**, unul dintre cei mai longevivi sculptori argeșeni, își varsă, iarăși, of-ul. Pe artistul plastic și profesorul nonagenar, membru titular al Uniunii Artiștilor Plastici din România, îl macină

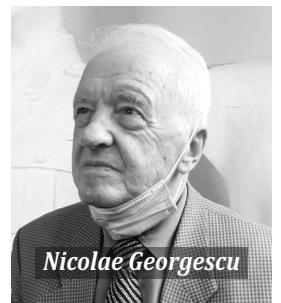
aceleași supărări legate de două dintre operele sale, despre care am mai scris. Revenim, așadar, la cele două lucrări monumentale care zac în umbra nepăsării, în loc să fie puse în valoare de cei care s-au perindat la șefia Colegiului Național „I.C. Brătianu” Pitești.

Bunăoară, încă din anul 2001, așteaptă să fie turnat în bronz bustul lui Ion C. Brătianu; din păcate, în atâta amar de vreme, nu s-au găsit bani, dar nici suficient interes din partea conducerii, pentru ca proiectul monumental, dedicat patronului spiritual al liceului, să fie finalizat.

Pe venerabilul sculptor îl doare și faptul că, sub bolțile aceluiași colegiu, i-a fost distrusă, printr-o gafă, o lucrare monumentală, pe care a realizat-o în anul 1979. De data asta, **o mână nepricepută a aplicat... vopseluri de ulei pe un bust cioplit în piatră de Albești, dedicat profesorului N.I. Apostolescu.**

Creatorul celor două opere susține că, la un moment dat, a încercat să lămurească problemele cu directoarea liceului, **Florica Dumitru**, dar dialogul nu a fost unul productiv.

„În dorința de a dialoga cu doamna directoare, n-am ajuns la nicio concluzie, refuzând, în cele din urmă, și dreptul legitim de a-mi fotografia lucrarea batjocorită în mod iresponsabil. Consider că numai apelând la o justiție dreaptă voi face lumină în această situație creată la acest colegiu”, își încheie epistola sculptorul N. Georgescu.

Dacă vă pasă!

„Argeșul” a relansat, din 14 octombrie, concursul „**PREMIILE DE EXCELENȚĂ**”, aflat la cea de-a XXIII-a ediție. Primele nominalizări au și fost făcute pe ediția **electronică** a ziarului, cu mesaje pe numerele WhatsApp 0737.035.999/0720.065.068, pe Facebook și Instagram: ziarulargesul.ro - asta însemnând tot atâtea **voturi**.

Dacă vă pasă de oameni valoroși și întreprinzători, de elită, care să schimbe în bine realitatea Piteștiului, a Argeșului, grăbiți-vă să-i susțineți cu voturi!

Cu ei, cu excelenții la cârma treburilor obștești, vom prospera în comunitate, ne vom civiliza, ne vom europeniza. Nu stați pe gânduri! Susțineți-vă liderii! Trimiteți-le mesaje sau taloane (decupate din ziarul „**Argeșul**” care apare pe 22 octombrie)!

P.S. Dacă vom reuși să punem **ARGEȘUL** în ramă, ei merită toți laurii!

ANUNȚ PUBLIC PRIVIND DEPUNEREA SOLICITĂRII DE EMITERE A ACORDULUI DE MEDIU

SC EMGAZ CONSTRUCT SRL anunță publicul interesat asupra depunerii solicitării de emiteră a acordului de mediu pentru proiectul „**Extindere conductă distribuție gaze naturale și instalație racordare Rețea exclusiv subterană (bransare construcție existentă și utilizator Gogu Elena)**”, propus a fi amplasat în municipiul Curtea de Argeș, str. Râmnicu Vâlcea, nr.217A, jud. Argeș.

Informațiile privind proiectul propus pot fi consultate la sediul APM Argeș, str. Egalității, nr. 50A, jud. Argeș și la sediul **PRIMĂRIEI CURTEA DE ARGEȘ** din municipiul Curtea de Argeș, județul Argeș, în zilele de luni până joi, între orele 9-13.

Observațiile publicului se primesc zilnic, la sediul APM Argeș, str. Egalității nr. 50A, jud. Argeș.

MATRIMONIALE

PENSIONAR ÎN VÂRSTĂ DE 68 DE ANI, CU SITUAȚIE LA ȚARĂ, CU AUTOMOBIL, ROG SERIOZITATE. TELEFON 0770.213.657.

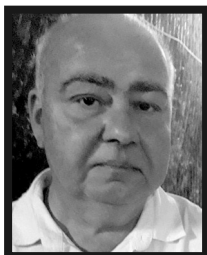
PIERDERI

Pierdut Autorizație de funcționare F03605, pe numele GĂNESCU CONSTANTINA. Se declară nulă.

Pierdut legitimație de handicap, serie 8130, pe numele DINCĂ MARIN. Se declară nulă

Bărbierul Ionuț Adrian a pierdut nr. de înmatriculare AG CÂMPULUNG 0244 și anexă I.T.P. nr. A-0244, SC. 3JBLWPP10DY000235. Se declară nule.

DECESE

† Îndurerată, conducerea Universității POLITEHNICA București anunță trecerea bruscă în neființă a profesorului **FLAVIU MEGHIȘAN**. A fost conf.univ.dr. în cadrul Facultății de Științe Economice și Drept - Politehnica București, unde a îndrumat zeci de generații de studenți. Prin toată activitatea academică desfășurată, domnul profesor Flaviu Meghișan a demonstrat profesionalism, integritate și dăruire pentru profesia de dascăl. Va rămâne prezent în amintirea noastră. Dumnezeu să-l odihnească!

Anunț public privind depunerea solicitării de emiteră a acordului de mediu

S.C. SOLAR NEW PARK INEDIT S.R.L. anunță publicul interesat asupra depunerii solicitării de emiteră a acordului de mediu pentru proiectul „Centrală fotovoltaică de producere a energiei electrice (C.E.F.), amplasare container și împrejmuire teren”, propus a fi amplasat în comuna Davidești, sat Conțești, Nr. cadastral 81949, județul Argeș.

Informațiile privind proiectul propus/memoriul de prezentare pot fi consultate la sediul A.P.M. Argeș, din municipiul Pitești, str. Egalității, nr. 50 A, județul Argeș, în zilele de luni-vineri, între orele 8-14.

Observațiile publicului se primesc zilnic, la sediul APM Argeș, din municipiul Pitești, strada Egalității, nr. 50 A, județul Argeș.

SERVICII DE ZUGRĂVELI RAPIDE. TEL. 0786.277.287

„Școala altfel” și „Săptămâna verde”

Porți deschise la „Apă Canal 2000” S.A. Pitești

Societatea „Apă Canal 2000” S.A. Pitești va veni, și în acest an, în întâmpinarea unităților de învățământ prin deschiderea porților stațiilor de tratare a apei potabile și stațiilor de epurare, având în vedere că, în perioada 9 septembrie 2024 - 30 mai 2025, se desfășoară Programele „Școala altfel” și „Săptămâna verde”.

În acest sens, elevii și cadrele didactice de la unitățile de învățământ din județul Argeș au posibilitatea să viziteze aceste obiective și, totodată, să afle detalii despre istoria alimentării cu apă a orașelor Pitești, Costești și Topoloveni, precum și informații despre procesele de potabilizare a apei și, respectiv, de tratare a apelor uzate menajere.

Înscrierile în programele „Școala altfel” și „Săptămâna verde” se vor face în baza *Regulamentului de participare* postat pe site-ul societății, la secțiunea Media - Piky, documentele putând fi transmise pe adresa de e-mail contact@apa-canal2000.ro sau depuse la Ghișeul Unic din b-dul I.C. Brătianu nr. 24 A.

Prin aceste acțiuni, societatea „Apă Canal 2000” speră să contribuie nemijlocit la conștientizarea tinerei generații în ceea ce privește rolul și importanța apei, protejarea mediului înconjurător, respectul pentru natură.

Director general, Mihail MARINESCU

A murit „doctorul” cuvintelor

La început de octombrie, a trecut la cele veșnice profesorul, publicistul și documentaristul **Vasile Ghițescu**. S-a stins la Brașov, acolo unde s-a retras, împreună cu soția sa, Angela, spre a-și ușura bătrânețea împovărată de suferința unor boli și a depăna amintirile unei vieți împlinite. A trăit prin succesele copiilor și nepoților, pe care-i adora. Avea numai cuvinte de laudă pentru fiul său, Alexandru, și fiica sa, Ileana. Băiatul s-a aventurat până la capătul lumii, fiind artist fotograf și profesor de Arte Vizuale, iar fata este doctoriță.

Regretatul profesor s-a născut la 15 august 1939, la Băbana. După ce a absolvit Liceul „Nicolae Bălcescu” din Pitești (1956), și-a continuat studiile la Facultățile de Filologie din Pitești (1966) și București (1972). Activitatea didactică a desfășurat-o la Școala Băbana (1966-1968). A fost corector la revista „Argeș” din Pitești (1968-1972), secretar-șef la Institutul de Învățământ Superior din Pitești (1972-1986), inspector la Întreprinderea Cinematografică Argeș (1986-1994), corector la ziarul

„Argeșul” (1994-1997) și metodist-documentarist la Casa Corpului Didactic Pitești (1997-2000).

În toată activitatea sa, lectura i-a adus învățătura. S-a hrănit mental cu ceea ce a citit cu nesăț. Un om erudit, era „abonat” la evenimentele culturale din Pitești și din alte localități. Uneori, lua cuvântul și capta atenția publicului prin intervențiile sale. Ca filolog, a corectat mii de texte încredințate de autori spre publicare în diverse ziare, cărți și reviste. Ca un veritabil „doctor” al cuvintelor greșite, a curățat de erori gramaticale și lexicale sute de manuscrise - știri, reportaje, interviuri, cronici, eseuri și poeme. La rândul său, a semnat, în diverse publicații, numeroase studii, articole, comunicări și recenzii, pe teme literare și de interes cetățenesc.

Slujba de înmormântare a avut loc la Biserica „Sf. Nicolae” din Cernatu-Săcele, de lângă Brașov. Dumnezeu să îl aibă în paza sa!

„Argeșul”

START la „PREMIILE de EXCELENȚĂ“! Alegerile de dinaintea alegerilor!

De aproximativ o săptămână, mai exact de când am relansat competiția „Premiile de Excelență” ale ziarului „Argeșul”, trăim sub un asediu. Primim mesaje cu sutele, zilnic, pe numărul de Whatsapp al redacției sau prin SMS. Asistăm, așadar, la o mobilizare fără precedent a argeșenilor care ne urmăresc și ne apreciază pentru că, de-a lungul existenței sale, ziarul „Argeșul” a premiat valorile. În paralel, lucrăm la fiecare detaliu care va fi dezvăluit la cea de-a XXIII-a ediție a „Excelenței”, la data de 20 noiembrie. Avem deja numeroase nominalizări pentru „celebrități”, personalități consacrate, dar și pentru persoane mai puțin mediatizate care strălucesc prin idei, performanțe sau decizii luate în momente-cheie. O parte dintre acestea vor fi pe scenă, în lumina reflectoarelor, la gala de decernare a premiilor. Votul este deschis, lucrurile se schimbă de la o zi la alta și credem că vor fi surprize! Asistăm la alegerile de dinaintea alegerilor. Îndrăznesc să afirm că acestea sunt alegerile care chiar contează pentru județul Argeș.

Colectivul redacțional s-a mobilizat și numără voturile/nominalizările, avem grijă să scoatem în față „performerii” zilei, aducem în atenția opiniei publice atât figuri consacrate, cât și persoane a căror muncă nu este atât de vizibilă în Social media. Mizăm pe cititori și avem încredere că rezultatul final va reflecta meritele câștigătorilor și va genera o imagine de

ansamblu cu oamenii care au adus plus valoare județului nostru, prin tot ce au făcut în ultimii ani.

De altfel, răsfoind în arhiva redacției, am retrăit momente frumoase de la precedentele ediții ale „Premiilor de Excelență”. Mai mult decât atât, i-am (re)descoperit pe argeșenii premiați care aveau să

scrie istoria județului nostru: primari, medici, oameni de cultură, politicieni, sportivi, afaceriști ș.a.m.d. Mulți dintre cei premiați în anii 1990 -2000 erau abia la început de carieră sau, chiar dacă aveau deja o anume experiență, nu erau consacrați încă în acele vremuri. Ulterior au ajuns lideri în domeniile în care au profesat sau în instituțiile pe care le-au condus. Pentru că Excelența sa cititorul a ales și nu s-a înșelat!

Votează și tu! Îți poți exprima opțiunea trimițând redacției taloane, decupate din ziarul din 22 octombrie (Pitești, B-dul Republicii, nr. 88) sau mesaje pe numerele de **WhatsApp 0737.035.999 / 0720.065.068**, pe paginile noastre de Facebook și Instagram: ziarulargesul.ro și pe adresele de e-mail: argesul@gmail.com / contact@ziarulargesul.ro, cu specificarea numelui și funcției celui nominalizat.

Desemnarea câștigătorilor la „Premiile de Excelență” ale ziarului „Argeșul” va avea loc într-un spectacol de gală, la data de 20 noiembrie 2024.

Important! Fiecare persoană care trimite nominalizări își exprimă implicit acordul cu privire la utilizarea și prelucrarea datelor sale cu caracter personal de către „Argeșul Liber” S.A., în scopul îndeplinirii activităților specifice („Premiile de Excelență” ale Argeșului - ediția XXIII, 2024 - Nominalizări), cu respectarea prevederilor legale. Fiecare dintre acestea își exprimă automat acordul că a fost informat/ă că datele furnizate vor fi tratate confidențial, în conformitate cu prevederile Directivei 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, transpusă prin Legea nr. 677/2001 privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu prevederile Directivei 2002/58/CE privind prelucrarea datelor cu caracter personal. Succes!

(urmare din pagina 1)

ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ

Simona Bucura-Oprescu, ministrul Muncii și Solidarității Sociale - 144
Ion Mînzînă, președinte CJ Argeș - 140
Cristian Gentea, primar Pitești - 103
Alina Gorghiu, ministrul Justiției - 76
Bogdan Miciunescu, subprefect - 51
Nicolae Velcea, primar Ștefănești - 48
Dragoș Predescu, prefect - 42
Emanuel Rotaru, director „Publitrans 2000” Pitești, 31
Bebe Ivan, primar Băbana - 23
Elena Lasconi, primar Câmpulung - 22
Vasile Tudorel Miriță, primar Schitu Golești - 14
Liana Corina Dună, primar Mozăceni - 14
Petre Boncoi, primar Valea Mare Pravăț - 12
Dan Stroe, primar Bradu - 11
Mihail Marinescu, director „Apă Canal 2000” Pitești - 8
Ion Sănduloiu, director „Salvamont” Argeș - 6

ECONOMIE/ AFACERI

Silviu Badea, manager Grupul Industrial Componente - 25

Olimpia Doru, manager „New Design Composite” - 15

Denisa Dumitru, manager „Ramada” Pitești - 12

Bibiana Stanciu, director general „Sonimpex” Topoloveni - 10

Andreea Dumitru, director Argeș - Mall - 10

Larisa Vlăsceanu, auditor financiar, expert contabil - 6

Nicolae Baciu, fondator FOLDO - 6

SĂNĂTATE

Mariana-Tatiana Preduț, manager Spitalul de Psihiatrie Vedea - 116

Gabriel Copciag, șef secție Ortopedie-Traumatologie SJ - 50

Anne-Marie Anca Stoiculescu, manager Spitalul Ștefănești - 44

Marian Clipici, manager Spitalul Leordeni - 33

Victoria Irimia, manager Clinica „Dr. Irimia” Pitești - 30

Tudor Ionescu, manager Spitalul Pediatrie - 25

Tudor Gheorghe, director Spitalul Militar - 19

Constantin Voicu, manager Spitalul de Recuperare Brădet - 16

Mircea Popescu, manager Spitalul Orașenesc Costești - 14

Felix Sârboiu, șef secție medic Chirurgie vasculară SJ - 14

Moise Ciopleași, medic ORL - 10

Cătălin Ușurelu, medic cardiolog - 9

Ion Șerban, medic ORL - 8

Eduard Ciobanu, medic ortopedie - traumatologie - 8

ÎNVĂȚĂMÂNT

Sorin Ulmeanu, profesor Colegiul „I.C. Brătianu” Pitești - 15

Hadrian Soare, profesor Colegiul „Zinca Goleșcu” Pitești - 15

Dumitru Tudosoiu, inspector școlar general - 1

ARTE

Dan Tudor, manager Teatrul „Al. Davila” - 50

Luminița Borta, actriță, regizoare - 10

Gabriel Gheorghe, actor - 10

CULTURĂ

Gabriel Niță, director Filarmonica Pitești - 106

Jean Dumitrașcu, redactor la Centrul Cultural Pitești - 7

Cristian Stan, scriitor - 6

Cristian Cocea, director Direcția Județeană pentru Cultură - 6

Carmen Salub, director Centrul Cultural Pitești - 5

Mihai Alexandrescu, director Muzeul „Brătianu” - 3

CULTE

ÎPS Calinic, arhiepiscop al Argeșului și Muscelului - 52

Ion Popescu, preot paroh - 10

Vasile Sorescu, preot - 8

Lucian Grigore, preot - 8

Ovidiu Vlăsceanu - 4

TURISM

Alin Tudor („Happy Holiday”) - 15

Gabriel Radu („Discovery”) - 10

Valeriu Ștefan („Velmar Dreams”) - 8

SPORT

Robert Glință, fost campion mondial de juniori la înot - 25

Anton Arghira, antrenor de lupte greco-romane - 18

TINERET

Cristian Stan (scriitor) - 10

Ionuț Graure (avocat) - 7

Bogdan Veselovski (scriitor) - 8

Patricia Stocheci (pictoriță) - 8

Luana Tudor (muzică) - 6